

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ
ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΩΝ

213 Ἡ προκατειλεγμένη σύνταξις περὶ συνδέσμων ὑπὸ πλειόνων γραμματικῶν, ἔλλιπεστέρα καθεστῶσα, τοὺς συνεχέστερον ἡμῖν ἐν ταῖς σχολικαῖς συγγυμνασίαις συνιόντας οὐκ ἔπειθε, καθότι οἱ μὲν αὐτὸ μόνον τὰ ὀνόματα τῶν συνδέσμων κατέλεξαν καὶ τὰς γινομένας μεταλήψεις ἐξ αὐτῶν εἰς αὐτούς, τουτέστι τοὺς ἰσοδυναμοῦντας ἀλλήλοις, οἱ δὲ περὶ προτάξεως καὶ ὑποτάξεως αὐτῶν, παρέντες τὰ ἀναγκαιότατα, λέγω τὰς ἐν αὐτοῖς δυνάμεις καὶ σχήματα καὶ ἄλλα πλεῖστα, ὑπὲρ ὧν εἰρήσεται· οἱ δὲ καὶ ὀνόμασιν ἀλλοτρίοις προσχρησάμενοι ἤπερ τοῖς εἰς γραμματικὴν συντείνουσι, Στωικὰς παρεισφέρουσι δόξας, ὧν ἡ παράδοσις οὐκ ἄγαν χρειώδης πρὸς τὴν εἰς γραμματικὴν συντείνουσαν τεχνολογίαν. ἔστι γοῦν πολλή τις καὶ δυσπερίληπτος περὶ τὰς φωνὰς τήρησις ..

κατορθοῦται πᾶσα διάλεκτος, πᾶς σχηματισμὸς συντείνων εἰς Ἑλληνικὴν παράδοσιν ἀναγνωσμάτων, ἧς οὐδὲ κατ' ὀλίγον ἐπιψαύει ὁ παρὰ τοῖς Στωικοῖς περὶ φωνῆς λόγος. καὶ δῆλον ὡς καὶ ἐπὶ τῶνδε τῶν μορίων τὸ αὐτὸ παρακολουθήσει. πάλιν γὰρ ὑποσταλήσεται ὁ περὶ αὐτῶν λόγος ἐν φωνῇ καὶ δηλουμένῳ, ἐν ᾧ καὶ τὰ συνεμπεπτωκότα σχήματα διὰ τῆς συνούσης φράσεως ἐπικριθήσεται, τὰ τε ἀπλᾶ αὐτῆς καὶ τὰ σύνθετα, προσέτι καὶ τὰ δόξαν ἐσχηκότα συνδέσμων, οὐ μὴν ὄντα, τίνα τε αὐτῶν ἐγκλίσεως ἔτυχε καὶ τίνα οὐ. καὶ ἔνεκά γε τῶν τοιούτων παραδόσεων ἀναγκαίως εἰς σχολικὴν ἀντιβολὴν κατέστημεν, ἐκλεγόμενοι παρ' ἐκά-214 στοῦ τῶν πρὸ ἡμῶν τὸ χρειώδες. πρὸς οἷς καὶ αὐτοῖ τι ἐπινοήσαντες μετὰ τῆς δεούσης σαφηνείας παραδώσομεν, οὐκ ἐκτὸς γινόμενοι κατὰ τὸ παντελὲς τῆς τῶν Στωικῶν δόξης.

Ποσειδώνιος ἐν τῷ περὶ συνδέσμων ἀντιλέγων πρὸς τοὺς φάσκον-τας, ὡς οἱ σύνδεσμοι οὐ δηλοῦσι μὲν τι, αὐτὸ δὲ μόνον τὴν φράσιν συνδέουσι, φησὶν ὡς διαφέρει τὸ ἐπιδοῦναι τοῦ ἀποδοῦναι, ὡς τὸ ἀπαιτεῖν τοῦ προσαιτεῖν, καὶ ἄλλας τινὰς τοιαύτας συντάξεις, ἥδη πιστούμενος ὅτι ἐν μέρος λόγου ἢ τε πρόθεσις καὶ ὁ σύνδεσμος. ἐν γοῦν τῇ αὐτῇ πάλιν τῇ ἐναντιωτάτῃ πρὸς ἐκείνους ἀντιρρήσει ἐκτίθεται τοὺς κατὰ φύσιν συνδέσμους, φάσκων ὡς διὰ τὴν δύναμιν

τὸ ἵνα ἐπίρρημά φαμεν τοπικόν· ἢ γὰρ φράσις παρητεῖτο [εἰς] τὸ καλεῖν σύνδεσμον. ἀλλ' οὐκέτι ἐν τῷ

ἵνα εἶδομεν ἄμφω (A 363).

ᾧφρα μὲν ἠὼς ἦν (Θ 66),

χρονικὸν ἐπίρρημα·

ᾧφρα πεποίθησις (A 524),

σύνδεσμος ἀποτελεστικός. — τί οὖν κωλύει [καὶ] κατὰ τοῦτον τὸν λόγον καὶ τὰ ἴσην δύναμιν ἀναδεδεγμένα συνδέσμοις μόρια καλεῖν συνδέσμους ὁμο-

φωνοῦντας προθέσειν, οὐ μὴν, ὡς ἐδόκει τῷ Ποσειδωνίῳ, καὶ τὰς ἐν τῷ
τοιούτῳ δηλουμένῳ συνδέσμους καλεῖν, ἐπιδοῦναι, ἀποδοῦναι; — Οὐ
λέληθε δ' ἡμᾶς κάκεϊνος ὁ λόγος, ὡς οὐδὲ κατὰ τὸ παντελὲς τοῖς
συνδέσμοις ἀνθυπάγονται, εἰ δεινὰ δέδρακας· ἀνθ' ὧν δεινὰ
δέδρακας· ἰδοὺ γὰρ καὶ ἄρθρου παρέμπτῳσις, καὶ ἔτι εἰ ἡμέρα
ἐστί, φῶς ἐστί· διὰ τὸ ἡμέραν εἶναι φῶς ἐστί· καὶ πάλιν
παρσιέδου τὸ ἄρθρον, καὶ ἀντὶ ὀριστικῶν ἀπαρέμφατα παρελήφθη. ὅτι
δὲ κατὰ πολὺ τὰ μόρια χωριστέον, καθότι καὶ νῦν οἱ γραμμα ...

..... ἡμέρα

ἐστίν σκότος ἐστί συνδέσμου

215 διὰ τί ὁ ἄν ω οὐκ ἐπι ν τοῖς προκειμένοις ..

...των, ἐν ᾧ ἐπεδείξαμεν ...αι. οὐ γὰρ ἐν τῷ καθόλου

τὸ τοιοῦτόν ἐστιον τέ ἐστιν εὐρέσθαι, ἐὰν θέλῃς ..

..κης ἀναγνοίην ἄν. ὥστε οὔτε περὶ ἐπιφόρας διὰ

τῶν αὐτῶν τοῦ λόγου ... ἢ σύνθετον καταστήσεται. τὸ αὐτὸ

ἄρα ...έσμου ὁ ἐὰν ἐπιζευκτικὸς ἐδείχθη γινόμενος

ι οὖν καὶ τῷ ἐπεὶ παράκειται ἐπεάν .. ἅπαντός τε γὰρ συνθέτου

σχήματος . μία ἐστίν ... ἐὰν καὶ τὰ τῆς φωνῆς ὑπαγορεύει καὶ

τὰ ... εἶπερ οὖν ὁ ἐπεὶ ἔχει καὶ τὴν φωνὴν τοῦ ... ἔχει

δὲ καὶ τὸ δηλούμενον, ἐν οἷς ἀκολουθίας ἐστί παραστατικός, ἔχει δὲ

καὶ δυνάμει τὸν ἐάν, συνεστῶτα ἐκ τοῦ εἶ καὶ ἄν, ἐν οἷς πάλιν

φαμὲν ... πῶς οὐχὶ βίαιον μὴ οὐχὶ παραδέξασθαι . προκειμένων

ἀνδρῶν τὴν δόκησιν;

Ἐπορήθη πῶς σύνδεσμοι οἱ προκείμενοι, μαχομένην ἔχοντες τὴν

ἐξ αὐτῶν δύναμιν τῇ θέσει τοῦ ὀνόματος, εἶγε τὸ συνδεῖν τῷ δια-

ζευγνύειν μάχεται. Ἐχεται ἀπολογίας ἢ προκειμένη ἀπορία, ὡς καὶ

ἐπ' ἄλλων ἔστιν ἐπινοῆσαι ὡς τὰ αὐτὰ ὄντα μαχομένην πολλακίς

ὀνομασίαν ἀνεδέξατο. φαμὲν τὸ μάχομαι παθητικόν, καὶ δῆλον ὅτι τῷ

τύπῳ τῆς φωνῆς· εἰ γὰρ ἀπὸ τοῦ δηλουμένου, δῆλον ὅτι ἐνεργητικόν.

ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ παιδίον οὐδέτερον διὰ τὸν τύπον, ἐπεὶ ἀμφοτέρων

ἐστί διὰ τὸ δηλούμενον· παρατιθέμενος γοῦν τις ἀρσενικὸν καὶ θηλυκόν,

εἶποι ἂν παρατιθεμαί σοι παιδία. ἀλλὰ καὶ τὸ Θῆβαι πληθυντι-

216 κόν, καὶ μία ἢ ὑποκειμένη πόλις. ἔστι καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων τὸ

τοιοῦτον παραθέσθαι. — Οἱ δὴ προκείμενοι σύνδεσμοι εἴρηγται μὲν

σύνδεσμοι ἔνεκα τοῦ συνδεῖν τὰς φράσεις, ὥστε τὸ κοινὸν τῶν συν-

δέσμων αὐτοὺς ἀναδεδέχθαι· ἔνεκα δὲ τοῦ ἀπ' αὐτῶν δηλουμένου

διαζευκτικοῦ ὠνομάσθησαν. ὅλης γὰρ τῆς φράσεως ὄντες συνδετικοί,

τὰ ἐν αὐτῇ πράγματα διαζευγνύουσιν. ἔτι δὲ οὐκ αὐτοτελὲς τὸ

ἡμέρα ἐστὶ καί, ἀλλ' ἐζήτει ἑτέραν φράσιν, καὶ ἡμέρα ἐστὶ καὶ φῶς ἐστὶ. — τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν διαζευκτικῶν· ἡ ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ ἐστι.

Καὶ ὡς μὲν σύνδεσμοι κατὰ τὸ συνδεῖν τὰς φράσεις εἰσὶν, ἀπεδείχθη· ὡς δὲ τὸ ἐπιφερόμενον πρᾶγμα παρελήφθη μὲν ὑπὸ τῆς συνδέσεως, διαζεύγνυται δὲ ὑπὸ τοῦ δηλουμένου τοῦ ἀπὸ τοῦ συνδέσμου, σαφὲς γενήσεται ἐκ τοῦ ἢ νύξ ἐστὶ. μόνον γὰρ ἔν ἐστι τῶν νοουμένων πραγμάτων κατὰ τὸ αὐτὸ παραλαμβάνεσθαι. ἡ ἐπαγγελία τῶν διαζευκτικῶν ἑνὸς ὑπαρξίν ἐπαγγέλλεται, τοῦ δ' ὑπολειπομένου ἢ τῶν ὑπολειπομένων ἀναίρεσιν. — καὶ ἔστι πάλιν αὐτῶν ἃ μὲν ἀληθῆ 217 τὴν διάζευξιν ἀναδεδεγμένα, ἃ δὲ οὐκ ἀληθῆ τὴν διάζευξιν παρεληφτότα. τὸ γὰρ λεγόμενον ἡ ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ ἐστὶν ἐν ἀληθείᾳ καθέστηκε διεζευγμένω· ταῦτα γὰρ τὰ καταστήματα οὐδέποτε κατὰ ταῦτ' ἐγενήσεται. τὸ δὲ λεγόμενον ἡ Ἀπολλώνιος παρέσται ἢ Τρύφων ὡς πρὸς καιρὸν τὴν διάζευξιν ἐπαγγέλλεται. τὸ γοῦν πρότερον ὑπόδειγμα, κἂν μὴ λάβῃ τὸν διαζευκτικὸν σύνδεσμον, πάλιν ἐν διαζεύξει ἔσται, ἡμέρα ἐστὶ, νύξ ἐστὶ. τὸ ἕτερον ἀληθές, εἰ φαίημεν οὕτως· ἡμέρας οὔσης ἡμέρα ἐστὶ· τὸ δὲ ἕτερον οὐ πάντως, Τρύφων παρέσται, Ἀπολλώνιος οὐ παρέσται· οὐ διαζεύγνυται γὰρ τὰ τοιαῦτα, ἐὰν μὴ λάβῃ τὸν διαζευκτικὸν σύνδεσμον. ἐφ' ὧν ἔστι καὶ τοὺς μαχομένους τοῖς διαζευκτικοῖς συνδέσμοις παραθέσθαι, καὶ Ἀπολλώνιος παρέσται καὶ Τρύφων παρέσται· εἰ Τρύφων παρέσται, καὶ Ἀπολλώνιος παρέσται. ἐπὶ μέντοι τῶν κατὰ φύσιν διεζευγμένων οὐκέτι· οὐ γὰρ συστήσεται τὸ καὶ ἡμέρα ἐστὶ καὶ νύξ ἐστὶν, οὐδὲ τὸ εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νύξ ἐστὶν. ὡς εἰσὶ τινες λόγοι ὑπὸ τῶν συνδέσμων διαζευγνύμενοι ἢ συμπλεκόμενοι, τινὲς δὲ συναπτόμενοι, τινὲς τε οὐ πάντως ὑπὸ τῶν συνδέσμων τὸ συναφὲς ἐπαγγελλόμενοι, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτῶν δηλοῦντες· ἢ καὶ διαζευγνύμενοι πάλιν οὐχ ὑπὸ τῶν διαζευκτικῶν, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τὴν διάζευξιν δηλοῦντες. ἐφ' ὧν οὐκ ἐναλλαγαὶ γενήσονται συνδέσμων. ἐκκείσθω δὲ ὑποδείγματα. ὁ λέγων τὸ ἡμέρα ἐστὶ δεδήλωκεν ὅτι καὶ φῶς ἐστὶν. ἐπὶ τούτου οὐκέτι ἐγχωρήσει τὸ ἦτοι ἡμέρα ἐστὶν ἢ φῶς ἐστὶ. καὶ ζῶ καὶ ἀναπνέω· οὐ γὰρ ἔτι ἐγχωρήσει τὸ ἦτοι ζῶ ἢ ἀναπνέω. ἡ συνάφεια γὰρ ἐν τῷ ζῆν τοῦ ἀναπνεῖν ἀπαραδέκτος ἐστὶ τοῦ διαζευκτικοῦ, καθὼς προείπομεν. διὰ δὲ τὸ κατὰ φύσιν διεζεύχθαι ἡμέραν εἶναι, νύκτα εἶναι, τὸ ἕτερον ἀληθεύει. 218 ἐπὶ τοῦ τοιούτου τὸ συναπτικὸν οὐ συστήσεται. ἐπεὶ ἅμα τῷ λέγειν ἡμέρα ἐστὶν δεδήλωται ὅτι οὐ νύξ. τὸ δ' ἐν συναφείᾳ δεῖ καὶ ἐν

ἀκολουθία καθίστασθαι. τὰ μέντοι ὑπολείπο...τα τῶν λόγων,
 λέγω τὰ μὴ ὑποπίπτοντα ὑπὸ τὸ τοιοῦτον εἶδος, ὑπ' αὐτῶν τῶν
 συνδέσμων πείσεται τὸ διεξεῦχθαι ἢ συνῆφθαι. ὡς εἴ τις λέγοι
 ἢ ἐ διαπραθέειν ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι (Σ 511)
 καὶ διαπραθέειν καὶ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι. καὶ ὄν τρόπον
 οὐχ οἷόν τε παντὶ πτωτικῷ ἄρθρον προσνέμειν, τῷ δὲ δυναμένῳ
 ἐπιδέξασθαι, τὸν αὐτὸν τρόπον οὐχ οἷόν τε ἐστὶ παντὶ λόγῳ πάντα
 σύνδεσμον συντάττειν. λέγω δὲ λόγον τὸν δι' ἑαυτοῦ ἐπαγγελλό-
 μενον συνάφειαν. ἐφ' οὗ γὰρ ὁ διαζευκτικός, ἐκεῖ οὐχ ὁ συναπτικός·
 καὶ ὅπου ὁ συναπτικός, ἐκεῖ οὐκέτι ὁ διαζευκτικός. καὶ σαφὲς ἐκ τοῦ
 προκειμένου, ὡς μάχεται ἢ τε τῶν συναπτικῶν ἐπαγγελία, καὶ ἔτι τῶν
 συμπλεκτικῶν, πρὸς τὴν τῶν διαζευκτικῶν, καθ' ἓνα τρόπον τῶν
 συμπλεκτικῶν ἀδιαφορούντων. ὡς γὰρ οἱ διαζευκτικοὶ οὐκ ἐν ἀκολου-
 θία, οὐδ' οἱ συμπλεκτικοί. εἰ γὰρ ὡδ' ἀποφαινοίμεθα, ἦτοι ἡμέρα
 ἐστὶν ἢ νύξ ἐστίν, ἢ καὶ κατὰ ἀναστροφὴν, ἦτοι νύξ ἐστίν ἢ
 ἡμέρα ἐστίν, ἀδιαφορεῖ, ὡς εἰ καὶ Ἀπολλώνιος παρέσται καὶ
 Τρύφων παρέσται, καὶ Τρύφων παρέσται καὶ Ἀπολλώνιος.
 Μηδὲ τὸ πρὸς τῶν Στωικῶν λεγόμενον παραλείπωμεν, παρ' οἷς
 ἐστὶ τις διαφορὰ ἐν τοῖς κατὰ φύσιν διεζευγμένοις μαχομένου καὶ
 ἀντικειμένου. καὶ ἦν μαχόμενον τὸ μὴ δυνάμενον κατὰ τὸ αὐτὸ παρα-
 ληφθῆναι, ὑπὲρ οὗ καὶ ἐν τοῖς προκειμένοις εἴρηται, ἡμέρα ἐστὶν ἢ
 νύξ ἐστίν, ἢ φθέγγομαι ἢ σιγῶ, καὶ ἔτι τὰ τούτοις ὅμοια. ἀντι-
 κείμενον δὲ τὸ πλεονάζον ἀποφάσει, ὅπερ δυνάμει πάλιν μαχόμενον,
 ἢ φθέγγομαι ἢ οὐ φθέγγομαι, ἢ ἡμέρα ἐστὶν ἢ οὐκ ἔστιν ἡμέρα.
 ὁ γὰρ ἕτερος λόγος ἐπλεόνασε τῇ ἀποφάσει. ἢ γὰρ φ....
 ἢ κάθημαι ἢ οὐ κάθημαι. καὶ τοῦτό φασι διαφέρειν τὸ ἀντικεί-
 μενον τοῦ μαχομένου, ἢ τῷ μὲν μαχομένῳ πάντως τι ἀντιστατοῦν
 219 ἐπιφέρεται, τῷ δὲ ἀντικειμένῳ οὐκέτι. μὲν γὰρ εἰ οὕτως ἐπηνέχθη
 οὐκ ἔστιν ἡμέρα. δύο δὲ εἰ οὕτως... ἐστὶν
 ἡμέρα ἢ ἡμέρα ἐστίν. πλ....γων ἔχει περισσὴν τὴν ἀπό-
 φασιν ἡμέρα οὐκ ἔστιν ἢ οὐχ ἡμέρα ἐστίν ...
 τῶν λόγων μιᾶ ἀποφάσει πλεον...τήρησις παρὰ τοῖς
 Στωικοῖς ἀντικειμένου καὶ μαχομένου. χρὴ μέντοι γινώσκειν ο ..
 ... τὸ δηλούμενον. ἐν ᾧ γὰρ ἀποφάσκομεν τὸ ἡμέραν εἶναι,
 ἐν τούτῳ καταλείπεται τὸ νύκτα εἶναι. ο... δὲ εἴρηται μαχό-
 μενον ἀπὸ τῶν ἐν μάχῃ ... οἷς παρέπεται τὸ μὴ συνεῖναι. φαιμέν
 γ...τησι καὶ ἔτι ξυμβασίας τὰς φιλίας καὶ τὰ
 κατὰ φύσιν ἦν διαζευκτικά.

Ἔστι καὶ τρίτη διαφορὰ τῶν προκειμένων συνδέσμων, ἡ παραδια-
ζευκτικὴ καλουμένη, ἐπαγγελίαν ἔχουσα τοιαύτην, ἢ τὸ ἔν ἢ καὶ τὸ
συνὸν ἢ καὶ τὰ συνόντα τιθέναι. διαφέρει δὲ τοῦ διαζευκτικοῦ τοῦ
ἐν μόνον ἐπαγγελλομένου. καὶ ἡ γινομένη ἐν αὐτοῖς σύνδεσις οὐκ
ἂν δύναιτό ποτε ἀπὸ τῶν μαχομένων παραληφθῆναι, ἀπὸ δὲ τῶν
ἐτέρων λόγων. οἷόν τε γάρ ἐστι τὸν παραδιαζευκτικὸν καὶ εἰς τὸν καὶ
μεταλαμβάνεσθαι, παρεστήσαμεν δὲ ὡς τὰ φύσει διεζευγμένα οὐ ποτε
συμπλεκῆσεται. ἐκκείσθω δὲ ὑποδείγματα. ὁ ἀποφηνάμενος οὕτως,

ἢ νέος ἢ παλαιός (Ξ 108),

οὐχὶ τὸ ἕτερον ἀπαγορεύει, ὡς νέος μὲν βουλήν εἰσηγησάσθω, πα-
λαιὸς δὲ μή, ἢ παλαιὸς μὲν, νέος δὲ μή, ἀλλὰ τοιοῦτόν τι ἀπαιτεῖ,
κἂν νέος εἰσηγῆται κἂν παλαιός, παραδέξομαι. ὥστε ἢ τὸ ἐν αἰτεῖ
ἢ τὰ δύο. καὶ αἱ τοιαῦται δὲ φράσεις οὕτως ἔχουσιν, ἢ Ἀλκαϊκὸν μοι
χρήσον ἢ Σαπφικόν. οὐ γὰρ ἐν ἀποφάσει τὸ ἕτερον, ὥσπερ ἐστὶν
ἐπὶ τοῦ ἱατροῦ ἀποφαινομένου ἢ ῥοφημάτιον δὸς ἢ σευτλίον..

..... γένοιτο. λέγω δὲ ἐπὶ τοῦ προ..... τοῦ

220 χρήσαντος. ἐφ' οὗ δὲ ἄγαναὐται τῶν ἐλέγχων ἐπι-
γραφαὶ Ἀχαιοὶ ἢ Πελοποννήσιοι· καὶ

οὕτως ἂν ἔχοι. φωνὴ ἐστὶνἢ τὸ ἴδιον αἰσθητὸν

ἀκοῆς ἐζητήθη διότι οὐ τακτέοι εἰσὶν εἰς τοὺς συμ-

πλεκτικούς, εἶγε ἀκώλυτον ἔχουσι τὴν εἰς αὐτοὺς μετάληψιν, καὶ

νέος παλαιός καὶ παλαιός ...μα ἐστὶ τοι οἷόν τε δρᾶσαι ἢ παθεῖν

... δρᾶσαι. καὶ φησι Τρύφων (p. 35 Velsen), ὡς οὐ πάντως τὰ μετα-

λαμβάνόμενα εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος ἐπάγεται. τὸ ἀκολουθεῖ ῥῆμα μετά-

ληψιν ἔχει τὴν εἰς τὸν εἶ σύνδεσμον· ἀκολουθεῖ τῷ ἡμέραν εἶναι τὸ

φῶς εἶναι· ἴσον γὰρ τῷ εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστίν. ἄλλως τε τὸ μὲν

συμπλεκτικὸν ἐξ ἀνάγκης πάντα τίθησι, καὶ νέος καὶ παλαιός·

τὸ δὲ παραδιαζευκτικὸν οὐκέτι, ἀλλὰ ἢ καὶ τὸ ἐν ἢ καὶ τὰ ἕτερα

ἢ καὶ τὰ ἐπιφερόμενα. προσθεῖμεν δ' ἂν καὶ τοῦτο. ὄν τρόπον ὁ

καλούμενος παρασυναπτικός, ἔχων καὶ ἐπαγγελίαν τὴν τοῦ συμπλε-

κτικοῦ, ἐν οἷς συμπλέκει λόγους, ἔχων δὲ καὶ τὴν τοῦ συναπτικοῦ,

ἐν οἷς ἀκολουθίας ἐστὶ παραστατικός, οὐκ ἀπὸ τῆς δυνάμεως τῶν συν-

δέσμων τὴν ὀνομασίαν εἴληφε, καλούμενος συμπλεκτικός ἢ συναπτικός,

παρὰ δὲ τὸ συνημμένον ληφθεὶς παρασυναπτικός ὠνομάσθη, τὸν αὐτὸν

τρόπον καὶ οἱ καλούμενοι παραδιαζευκτικοί, ἔχοντες μὲν τοῦ διαζευ-

κτικοῦ τὸ ἐν παραλαμβάνειν, ἔχοντες δὲ καὶ τοῦ συμπλεκτικοῦ τὸ καὶ

ἐν καὶ τὰ ἕτερα, πάλιν ἔτυχον τῆς ὀνομασίας, κληθέντες παραδια-

ζευκτικοί.

Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῆς ἐννοίας τῶν προκειμένων συνδέσμων.
ῥητέον δὲ καὶ ὑπὲρ τῆς τάξεως, ὃ ἢ καὶ ὃ ἡ ἐ διαφέρουσι τοῦ ἦτοι,
καθότι οἱ μὲν καὶ προτακτικοὶ εἰσι καὶ ὑποτακτικοί,

κτείνης ἢ δόλω ἢ ἀμπαδόν (α 296),

ἢ διαπραθέειν ἢ ἀνδιχα πάντα δάσασθαι (Σ 511).

ὃ δὲ ἦτοι μόνως προτακτικός· οὐ γὰρ ἄν ποτε φήσαιμεν ἢ ἡμέρα
ἐστὶν ἦτοι νύξ ἐστι. καὶ ἔτι ὃ μὲν ἦτοι ἅπαξ παραλαμβάνεται, οἱ
δὲ ἄλλοι ἐπὶ πλεῖον παραλαμβάνονται κατὰ τὰς συνδέσεις, ἦτοι
Ἀπολλώνιος παρέσται ἢ Διονύσιος ἢ Τρύφων. ὃ δὲ ἡ ἐ τοῦ ἦ
221 διαφέρει, ἢ ὃ μὲν συνηθέστερος .. ὃ δὲ ποιητικός. — Τὴν τῶν
προκατειλεγμένων τάξιν ἔστιν οἰκείως ἐκδέξασθαι. οἱ συναπτικοὶ
καὶ ὅσοι ἀκολουθίαν ἐπαγγέλλονται ἐν ἀρχῇ τῶν λόγων παραλαμβα-
νόμενοι, οὐκ ἄν εὖ τεθεῖεν ἐν μεταξύτητι· οἱ δὲ διαζευκτικοὶ οὐκ ἄν
παραληφθεῖεν, εἰ μὴ ἐν μεταξύτητι τεθεῖεν. ὡς ἔφαμεν οὖν, τῇ
δυνάμει τῶν συνδέσμων ἢ θέσις ὠκείωται. τὸ μὲν γὰρ συναπτικὸν
τὴν συνάφειαν ἐπαγγελλόμενον ἔχει ἠνωμένην τῷ λόγῳ τὴν τάξιν,
τὸ δὲ διαζευκτικὸν δηλοῦν τὸ ἀσυνύπαρκτον μεσάζεται κατὰ τὴν
τάξιν τῶν λόγων, ὡσανεὶ ἀπεῖργον τὸν ἕτερον τοῦ ἑτέρου λόγον.
καὶ διὰ τοῦτο ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου τιθέμενοι οἱ διαζευκτικοὶ οὐ ποτε
συνδέουσι τοὺς λόγους· ἦτοι ἡμέρα ἐστὶ νύξ ἐστιν. εἰ δὲ
οὕτως ἀποφαινοίμεθα· ἦτοι ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ ἐστίν, οἰκείως
ὁ λόγος συνδέεται. καὶ ἀποβληθεὶς μὲν ὃ ἦτοι ἔτι τὴν διάζευξιν
ἔξει, καθὸ εἰς τὴν οἰκείαν χώραν ἐτάχθη ὁ σύνδεσμος· ἀποβληθεὶς
δὲ ὃ ἦ οὐ ποιήσει λόγον, εἴγε πάλιν μὴ δεόντως ἐτέτακτο ὃ ἦτοι.
Ἔστι καὶ τρίτη διαφορά τοῦ ἦ συνδέσμου, ἣτις καλεῖται δια-
σαφητική. τοῦ μὲν γὰρ προτέρου ὑπαρξιν διασαφεῖ, τοῦ δὲ ἐπι-
φερομένου ἀναίρεσιν, βούλομαι πλουτεῖν ἢ πένεσθαι, βούλομαι
φιλολογεῖν ἢ σχολάζειν. ποιεῖται καὶ μετὰ τοῦ πέρ τὴν σύνταξιν,
ἡμέρα ἐστὶν ἦπερ νύξ, ἴδιον δὲ ἔχει παρὰ τοὺς προκειμένους
συνδέσμους τὸ ἐν ἀρχῇ μὴ παραλαμβάνεσθαι, καθάπερ ἔχουσιν οἱ
τε διαζευκτικοὶ καὶ παραδιαζευκτικοί, ἦτοι ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ
ἐστίν. τῷ μέντοι διασαφητικῷ συνδέσμῳ οὐκ ἄλλο τι σύνεστι μόριον
ἢ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον. καὶ ἦν ἢ τοιαύτη ἀφορμὴ ἀποδεικτική, καθότι
προεῖπομεν ἐν τοῖς κατ' ἀρχὴν, τοῦ τὸ μᾶλλον καὶ ἦσσον συνδέσμους
εἶναι, καὶ καθὸ δύναμις ἦν ἀντηρη

222 Ἔστι μέντοι καὶ ὑπὲρ τοῦ ἦ ζήτησις, πότερον εἰς τὰ ἐπιρρήματα
καταταγείη ἢ εἴπερ εἰς τοὺς συνδέσμους. — δῆλον ὡς καὶ τὸ ἀνθυ-
παγόμενον μόριον, λέγω δὲ τὴν οὐ ἀπόφασιν, εἰς τοὺς συνδέσμους

παραλαμβάνοιτο ἄν· ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ· πλουτεῖν βούλομαι
 ἢ πένεσθαι. ἔστι τὸ αὐτὸ οὕτως ἀποφήνασθαι· πλουτεῖν βούλο-
 μαι, οὐ πένεσθαι· ἡμέρα ἐστίν, οὐχὶ δὲ νύξ. Ἄλλα δεῖξομεν ὡς
 οὔτε ὁ προκατειλημμένος σύνδεσμος ἄλλο τι κεκλήσεται ἢ σύνδεσμος,
 οὔθ' ἢ ἀπόφασις ..σει ἢ ἐπίρρημα. πρῶτον, ὡς καὶ ἄλλοτε
 ἐδείξαμεν, τὰ ἀνθυπαγόμενα οὐκ εἰς τὰ αὐτὰ μέρη λόγου παρα-
 ληπτὰ ἐστὶν ἐν τῷ καθόλου, εἴγε ἐδείξαμεν ἐν τῷ .. ῥηματι
 τὸν ἄν σύνδεσμον ἀντιπαραλαμβανόμενον κατὰ πλείονα, ὥστε οὐδὲ
 κατὰ τοῦτο τῷ ἢ τὸ οὐ τὸ αὐτό. δεύτερον οἱ σύνδεσμοι συσσημαί-
 νουσιν, αὐτόθεν δὲ ἢ ἀπόφασις τὸ δηλούμενον προφανὲς ἔχει. τρίτον
 οἱ σύνδεσμοι κατ' ἰδίαν οὐ ῥητοί, ἐπεὶ πόθεν σύνδεσμοι; ...
 τὸ[ν] μὲν ἢ, σύνδεσμον ἐπαγγελλόμενον, οὐ ῥητὸν κατ' ἰδίαν, ἢ δὲ
 οὐ ἀπόφασις. τέταρτον τὰ ἐπιρρήματα παράγεται, οὐχὶ οἱ σύνδεσμοι.
 τὸ οὐ ἐν τῷ οὐχὶ παράγεται, τοῦ ἢ οὐχ οὕτως ἔχοντος. τὸ δὲ
 πάντων συνεκτικώτατον· ἢ ἀπόφασις πρὸ ῥήματος ἐπιτασσομένη ποιεῖ
 αὐτοτέλειαν οὐ γράφω, οὐ περιπατῶ. ἦν δὲ τὸ τοιοῦτον ἴδιον
 ἐπιρρημάτων. ὁ δὲ ἢ οὐδέποτε τὸ τοιοῦτον ἀπετέλεσε .. τοῦ δ'
 ἐτέρου λόγου ἐξ ἀνάγκης παραλαμβανομένου .. ὅπερ ἦν ἴδιον συν-
 δέσμου, γράφω ἢπερ λέγω, διαλέγομαι ἢπερ ἀναγινώσκω.
 ὑγιῶς ἄρα ὁ μὲν ἐπίρρημα κεκλήσεται, ὁ δὲ σύνδεσμος.
 Φαίνεται δὲ ὅτι ἢ τοιαύτη διαφορὰ τοῦ συνδέσμου ἀπὸ τῆς δια-
 ζευκτικῆς συνδέσεως μετέβαλεν εἰς τὴν διασαφητικὴν, ὡσεὶ ἐπικριτικὴ
 γενομένη τῆς διαζεύξεως. ἐκκείσθωσαν γὰρ αἱ διαφοραί. ἐπαγγέλλεται
 γὰρ τὸ διαζευκτικόν, ἐὰν τοῦτο, οὐ τοῦτο· εἰ τοῦτο μὴ, τοῦτο. καὶ
 ἔτι, ἢ τοῦτο ἢ καὶ τὸ συνὸν ἢ τὰ συνόντα ... ὅπερ καλεῖται
 223 παραδιαζευκτικόν. τὸ δὲ λειπόμενον, τοῦτο, οὐ τοῦτο. τέθειται γὰρ
 τὸ πλουτεῖν βούλομαι ἀνηρημένου τοῦ πένεσθαι. καὶ μοι δοκεῖ
 ἔνεκα τούτου σύνδεσμον ἔξωθεν μηκέτι παραδεδέχθαι ὁ τοιοῦτος λόγος,
 εἰς δὲ ἐπίτασιν τὸ ἐπιτατικὸν ἐπίρρημα, λέγω τὸ μᾶλλον. ἐπεὶ δὲ τὸ
 μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου ἀναδεξάμενον τὸν ἢ ἢ τὸν ἢτοι ἀναμφίλεκτόν
 ἐστὶν ἢ διαζευκτικόν ἢ παραδιαζευκτικόν, τὸ δὲ μὴ οὕτως ἔχον ἢτοι
 πάλιν διαζευκτικόν ἐστὶν ἢ καὶ διασαφητικόν, φαίνεται ὅτι διὰ τὸ
 τοιοῦτον ἀμφίβολον ... τοῦ τε διασαφητικοῦ καὶ τοῦ διαζευ-
 κτικοῦ. ἐπὶ μὲν τοῦ

βούλομ' ἐγὼ λαὸν σάον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι (A 117)
 οὐ διστάζομεν, ὅτι ὁ ἢ νῦν διασαφητικός, εἴγε ἐν διαζεύξει γινό-
 μενον γέλοιοι· ἐπὶ μέντοι τοῦ
 πάντες κ' ἀρησαίαι' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι

ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε (α 164)
 ὃ τὸν ἕτερον νῦν παραδέξασθαι. τὸν δὲ ἕτερον .
 δύναται γὰρ διαζευκτικὸς εἰρησθαι τοῦ ... πληροῦν-
 τος. εὗξονται ταχεῖς γενέσθαι, ἵνα ἀποφύγωσιν Ὀδυσσεά, ἢ ἄγαν
 πλούσιοι, ἵνα πείσωσι ... εἴη παραπληρωματικὸς ὁ κέ. φαίνεται
 ὅτι διασαφητικὸς ἐστὶ. μᾶλλον γὰρ εὗξονται ταχεῖς γενέσθαι ἢ περ
 ἄγαν πλούσιοι. ὅπερ καὶ μᾶλλον, καὶ καθόλου σύνδεσμος
 καὶ καθὸ ὑποβάλλει ὁ λόγος που
 Εὐρύμαχ', οὐδ' εἴ μοι πατρώια πάντ' ἀποδοῖτε (χ 61).
 Ἐξῆς ῥητέον περὶ τῶν διαπορητικῶν.
 Ἄρα. Οὗτος κατὰ πᾶσαν διάλεκτον, ὑπεσταλμένης τῆς κοινῆς
 καὶ Ἀττικῆς, ἦρα λέγεται·
 ἦρ' ἔτι παρθενίας ἐπιβάλλομαι,
 Σαπφώ (fr. 52 Ahrens, 102 Bergk³).
 ἦρ' ἔστι θ' ὕδωρ ς (Iyr. gr. III 3 p. 1358 Bergk)
 ἐπὶ τοῦ τοιοῦτου οὐκ ἐμποδίζοντός τινος συναλοιφήν ἐκδέξασθαι,
 Τρύφων (p. 35 Velsen) φησὶν ἀποκοπὴν παρηκολουθηκέναι. καὶ ἔτι
 ἦρά κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις.
 παρ' Ἀλκμᾶνι (fr. 61 Bergk³)
 224 ἦρα τὸν Φοῖβον ὄνειρον εἶδον.
 Ἀρχίλοχος (fr. 86 Bergk³) μέντοι κοινότερον ἔφη
 ὡς ἄρ' ἀλώπηξ καίετος ξυνωνίην.
 Καὶ πού τινες τὸν ἢ τὸν αὐτὸν ἐξεδέξαντο τῷ ἄρα, ὡς ἀποκοπῆς
 γεγεννημένης ἀπὸ τοῦ ἦρα, ὡσεὶ καὶ εἴ τις ἐκδέξαιτο τὸ δῶμα καὶ τὸ
 δῶ. ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὑγιές, οὐ τοῦτό μου ἀποφαινομένου, ὡς οὐκ
 ἔνδεκτον ἀποκοπῆναι σύνδεσμον· δεδείξεται γὰρ τὸ τοιοῦτον. τὸ γοῦν
 ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη (Α 120)
 οὐκ ἂν ποτε ἀποδεξαίμην, καθό τινες ὤθησαν, ἄρθρον ἀντὶ συν-
 δέσμου παρειλῆφθαι, μᾶλλον δὲ ἀποκοπὴν εἶναι τοῦ ὅτι. ἀλλ' οὐχ, ὡς
 τινες, ὁ ἢ ἐν ἀποκοπῇ γενόμενος τοῦ ἦρα. σαφὲς ἐντεῦθεν. πᾶσα λέξις
 ὀτιδήποτε παθοῦσα ἔχει καὶ τὸ ἴδιον δηλούμενον, καὶ εἴ τινος τάξεως
 τύχοι, ταύτης πάλιν οὐ μετατίθεται. φαμὲν δῶ·
 ἀλλὰ πάλιν δηλοῦται τὸ δῶμα τὰ πάθη
 οὐ τῶν δηλουμένων καὶ ἡ παρά λέγεται πάρ, παρ
 Ζηνί, παρφολῶ ... δηλοῖ ἐντελοῦς τῆς πάρα. ἀλλὰ μὴν .
 πισο... οὐ παρὰ τὸ πάθος ἐναλλαγὴν τῆςεν.
 εἶπερ οὖν καὶ ὁ ἦρα μόνως ὦν προτακτικὸς ἀπεκέκοπτο, καὶ πάλιν
 κατ' ἀρχὰς παρελαμβάνετο. ὅπερ οὐ παρείπετο· εἰς γὰρ τούναντίον

ἐχώρησε, τὸ ἐν μέσῃ τῇ φράσει παραλαμβάνεσθαι. — ἀλλ' οὐδ' ὁ ἐν ἀρχῇ ἢ πάλιν ἀποκοπή ἐστι τοῦ ἤρα. φαμέν γὰρ ...

ἢ δολιχὴ νοῦσος ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα (λ 172).

ἦν γὰρ ἂν περισπώμενος, εἶγε ἢ βαρεῖα ἀποκοπτομένη τὸν αὐτὸν τηρεῖ τόνον ἐν τῷ ὑπολειπομένῳ, δῶμα δῶ. — (καὶ ἔνεκά γε τούτου τὴν νῶι ἀντωνυμίαν, μονοσύλλαβον εὐρισκομένην παρ' Ἀττικοῖς ἐν τῷ νῶ, οὐ φαμεν ἀποκεκόφθαι. ἢ εἴπερ ἀποκοπή, ὑφ' ἑτέρου λόγου τὰ τοῦ τόνου μετετέθη· οὐ τὴν ἀπόδειξιν ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν ἐξεθέμην). — σαφές οὖν ὅτι οὔτε ἢ τοῦ προτακτικοῦ φωνὴ ἀπεκόπη τοῦ ἤρα διὰ τὸν τόνον, οὔτε ἢ τοῦ ὑποτακτικοῦ διὰ τὴν 225 σύνταξιν. — Τρύφων (p. 36 Velsen) δέ φησιν ὡς ὁ διαζευκτικὸς ἢ παραλαμβάνεται εἰς τοὺς διαπορητικούς κατ' ἀρχὰς λόγους, ὡς ἐπὶ τοῦ ἢ ἤδη σάφα οἶδεν (ω 404).

ἢ δολιχὴ νοῦσος, ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα (λ 172).

οὐ πάνυ δὲ ἀναγκαῖον. τί γὰρ τὸ κωλύόν ἐστιν ὁμοφωνεῖν τῷ διαζευκτικῷ τὸν ἢ σύνδεσμον, ὄντα διαπορητικόν, εἶγε καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων τὸ αὐτὸ παρέπεται;

Μηδ' ἐκεῖνο δὲ παραλείπωμεν, ὡς τινες ὑπέλαβον τὸν ἄρα σύνδεσμον μὴ εἶναι, εἶγε τοῦ ἰδίου τῶν συνδέσμων ἐκτὸς πίπτει. τὸ ἡμέρα ἐστὶν αὐτοτελές, ἀλλὰ τὸ ἦτοι ἡμέρα ἐστὶν οὐκ αὐτοτελές, οὐδὲ τὴν αὐτὴν θέσιν ἐπαγγελλόμενον τῷ ἡμέρα ἐστὶν· καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τὸ αὐτό· ἐν μέντοι γε τῷ ἡμέρα ἐστὶ, λέγω κατ' ἐρώτησιν, οὐδὲν πλεῖον νοεῖται μετὰ τοῦ ἄρα. εἴτε ἄρα τὸ πρότερον αὐτοτελές, καὶ τὸ μετὰ τοῦ ἄρα· εἴτε ἐλλειπές, πάλιν τὸ αὐτό. — ἔτι ὅτε φαμέν οὕτως ἄρα ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ, σύνδεσιν ἐποησάμεθα οὐ διὰ τοῦ ἄρα, διὰ δὲ τοῦ ἢ. καὶ τοῦτο σαφές ἐστιν ἐκ τοῦ τὸν μὲν ἢ ὑποστελλόμενον ἀσύστατον τὸν λόγον καταλιπεῖν, τὸν δὲ ἄρα μηκέτι. Ἐνεκά γε τοῦ τοιοῦτου· οὐδὲ τὸν ἢ σύνδεσμον καταλείψομεν. ἔστι γὰρ που τοιαύτη φράσις· ἀναγινώσκεις, οὐκ ἀναγινώσκεις· ἀπέρχη, οὐκ ἀπέρχη. ἀλλ' ὠμολογημένως λείπεται ἢ φράσις τοῦ ἢ

ἦομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμά, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·

εὔρομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλά (κ 251-52).

λείποντος τοῦ καί. καὶ οὐχὶ παρὰ τὰς ἐλλείψεις οὐ σύνδεσμοι. — (ἀλλὰ μὴν οὐδὲ ἄλλη λέξις, εἰ καὶ ἔσθ' ὅτε πλεονάσαιεν, οὐ παρὰ τοῦτο πλέον τι ἀναδεδεγμένοι εἰσί, λέγω καθόλου ἐπὶ πασῶν λέξεων).

— τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον ἐν φράσει ἐὰν ἐλλείπη ὁ ἄρα, οὐ πάντως οὐ σύνδεσμος. — ἔτι ὁ ἦτοι ὠμολόγηται ὅτι σύνδεσμος διαζευκτι-

226 κός, καὶ δῆλόν ἐστιν ὡς μόνος οὐ ποιεῖ διάζευξιν εἰ μὴ παραλάβοι τὸν ἦ. τὸ αὐτὸ οὖν παρακολουθήσει τῷ ἄρα. — Ἄλλ' οὐδὲν πλέον σημαίνει ἐν τῷ ἄρα ἡμέρα ἐστίν. — Ἐνεκα τοῦ τοιοῦτου οὐδ' ὁ καὶ σύνδεσμος οὐδ' ὁ ὅτι· τὸ γὰρ αὐτὸ ἐπαγγέλλεται τὸ καὶ γράφω καὶ γράφω. — πολλακίς ἐγκειμένων τινῶν κατὰ τινὰς λέξεις .. παραλαμβάνομεν τοῦ αὐτοῦ δηλουμένου παραστατικὰ μόρια. οἷον ἐν συγκριτικοῖς ἔγκειται τὸ μᾶλλον· ἀλλὰ καὶ φαμεν ταχύτερον μᾶλλον περιπάτει,

ρήτεροι γὰρ μᾶλλον (Ω 243)·

καὶ οὐ πάντως ἔνεκα τοῦ τοιοῦτου ἀποβλητέον τὸ μᾶλλον ὡς οὐκ ἐπίρρημα. — ἔτι γε μὴν πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ὅτε μὲν οὕτως ὑπαντῶμεν· πεποίηκας; ἀποκρινόμενοι τὸ ναί ἢ διὰ τοῦ ὀρισμοῦ τοῦ ναί πεποίηκα. καὶ πάλιν οὐκ ἀπόβλητον τὸ ναί τῶν ἐπιρρημάτων. καὶ ἐπ' ἄλλων ἀπείρων ἔστι τὸ τοιοῦτον παραστήσαι. τί οὖν τὸ ἐμπόδιον καὶ τῷ ἄρα συνδέσμῳ τὸ αὐτὸ παρακολουθήσαι; Τινὲς δὲ καὶ τῶν φιλοσόφων εἰς ἀναπόλησιν φασι τῆς ἐρωτήσεως τὸν ἄρα παραλαμβάνεσθαι, καθότι καὶ εἰς πλείονα συγκατάθεσιν τὸ ναί γέγραφα, καὶ εἰς μᾶλλον ὑπαρξιν τὸν καὶ ἐν τῷ καὶ γράφω. — ἔλαθε δὲ αὐτοῦς, ὅτι καὶ ἐν τῷ ἄρα ἡμέρα καὶ ἔτι τοῖς παραπλησίοις ἔλλειπτικός ἐστιν ὁ λόγος, ἀπεκδεχομένων ἡμῶν τὰς συμβολικὰς φωνάς, λέγω τὴν οὐ καὶ τὴν ναί. τὰ γὰρ ἐντελῆ ἐστί τοιαῦτα, ἡμέρα ἐστίν ἢ οὐ; ἡμέρα ἐστίν ἢ νύξ; Τρύφων παρεγένετο ἢ οὐ; Τρύφων παρεγένετο ἢ Διονύσιος; — Προσθείμεν δ' ἂν καὶ τοῦτο, ὡς καθόλου οἱ τοιοῦτοι λόγοι ἐκ διαζευκτικῆς φράσεως μετατέθινται εἰς διαπορητικὴν σύνταξιν· καὶ γὰρ κατ' ἐρώτησιν διαπορούντων ἡμῶν τι πρὸς τινὰς λόγους καθ' ὄρισμὸν ἐκφερομένους, παραλαμβάνεται ἢ κατ' ἐρώτησιν φράσις· περιπατεῖ Τρύφων. περιπατεῖ Τρύφων; γέγραφα. γέγραφας; [γέγραφας] σήμερον γέγραφα. σήμερον γέγραφας; — τὰ δέοντα οὖν τούτων τῶν λόγων παρα-
227 λαμβανέσθω εἰς διάζευξιν· τῶν μὲν ὀρισμένων, οἷον ἡμέρα ἐστίν ἢ νύξ ἐστί. (σαφὲς γὰρ ὅτι ὁ τὸ τοιοῦτον ἀποφαινόμενος ἐν οἴδεν ἀληθὲς ὄν.) οὐχὶ οὖν πάλιν ἐπὶ τοῦ τοιοῦτου λόγου γενήσεται τις ὑπερώτησις· ἡμέρα ἐστίν ἢ νύξ ἐστί; καὶ δῆλον ὅτι ὁ οὕτω λέγων ἀμφοτέρων ἐστὶ παραστατικός, αἰτεῖ μέντοι τὸ ἕτερον, καθότι, ὡς ἔφαμεν, ὁ διεζευγμένος ἐπαγγέλλεται τὸ ἕτερον. Οὐκ ἀπιθάνως δὲ οἶμαι καὶ τὴν τοῦ συνδέσμου φωνὴν μετατεθεῖσθαι τοῦ ·νου, καθότι καὶ ὅλη ἡ φράσις τὸ αὐτὸ ἀνεδέξατο· καθότι καὶ ἐκ τοῦ πλεονάσαντος ε συμφανὲς ἐστίν. ὡς γὰρ ἐν τῷ

[11]

διαζευκτικῶ ἐστὶν ὁ ἦέ, οὕτως καὶ ἐν τῷ διαπορητικῶ,
ἦε χόλον παύσειεν ἐρητύσειέ τε θυμόν (A 192).
ἀλλὰ κακ τῆς τάξεως. ὡς γὰρ τὰ διεζευγμένα ἀδιαφορεῖ, οὕτως καὶ
τὰ διηπορημένα, ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ ἐστι, νύξ ἐστὶν ἢ ἡμέρα
ἐστίν. εἴτε γὰρ κατὰ διαπόρησιν εἴτε κατὰ διάζευξιν φαίημεν, ἀδια-
φορεῖ. — ὁμολόγως οὖν οἱ κατ' ἀρχὴν τιθέμενοι σύνδεσμοι τῶν προ-
κειμένων λόγων καὶ κατὰ φωνὴν διαλλαγὴν ἔσχον, ὥστε ἐν μὲν δια-
ζευκτικῶ παραλαμβάνεσθαι τὸν ἦτοι, ἐν δὲ διαπορητικῶ τὸν ἄρα, ἦτοι
Τρύφων παρέσται ἢ Θέων, ἄρα Τρύφων παραγενήσεται ἢ
Θέων; μόνου τοῦ κατ' ἀρχὴν ἢ κοινῶς εἰλημμένου ἐπὶ τε διαζεύξεως
ἐπὶ τε διαπορήσεως.

Εἴρηται ὡς τὸ α τοῦ ἄρα εἰς ἡ μετετίθετο παρὰ ταῖς ἄλλαις δια-
λέκτοις, ὑπεσταλμένης τῆς Ἀττικῆς καὶ κοινῆς. καὶ πού τινες ἐπὶ
τῆσδε τῆς μεταθέσεως ἐπιστοῦντο, ὡς τὸ μακρὸν α εἰς ἡ μετατίθεται
παρ' Ἰωσιν, οὐ τὸ βραχύ, καθότι ὁ ἐν βραχεῖ τῷ α λεγόμενος ἄρα
συλλογιστικός ἐστὶ καλούμενος ἢ ἐπιφορικός, ὃν οὐ μετατιθεῖσι. καὶ
ἀντέλεγε Τρύφων (p. 36 Velsen), παρατιθέμενος ὡσεὶ καὶ τὸ βραχὺ
α εἰς ἡ μετατίθεται, ὡς τὸ

ἀναιδείην ἐπειμένε (A 149),

διπλάσιον διπλήσιον, τὴν ἀμαιμάκετον Σκύλλην,

228 πείνη δ' οὐ ποτε δῆμον ἐπέρχεται (ο 407),

ὑψι δ' ἀέλλη (Π 374).

ἐχρῆν δὲ κάκεινο παραθέσθαι, ὡς καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ συνδέσμου ἢ
μετάθεσις γεγόνοι. τὸ γὰρ

ἦρά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός (K 401)

οὐκ ἀπὸ τοῦ διαπορητικοῦ· οὐδὲ τὸ

ἦρά νύ μοι ξείνος πατρώϊός ἐσσι παλαιός (Z 215),

ἦρά νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν (Γ 183)·

τοιοῦτον γὰρ τί φησι· ξένος ἄρα πατρώϊος εἶ, μεγάλων

ἄρα δώρων ἐπιθυμεῖς. καὶ ἐπ' ἄλλων πολλῶν.

Μῶν. Συνήθης ἐστὶ ποιηταῖς. καὶ πρὸς τινων ... ὡς εἶη συνεστῶς ἐκ
τοῦ μή καὶ οὖν. πρὸς οὓς ἀντιτίθησι Τρύφων (p. 36 Velsen) κακ τοῦ δη-
λουμένου κακ τῆς φωνῆς. ἐκ μὲν οὖν τοῦ δηλουμένου, ὡς ἀσυστατεῖ ἢ μή
ἀπαγόρευσις μετὰ συλλογιστικοῦ τοῦ οὖν διαπορητικὸν ἀποτελέσαι, εἶγε
διαφέρει τὸ συλλογίζεσθαι τοῦ διαπορεῖν. καὶ ἔτι ὡς ὁ οὖν ἐν ὑποτάξει
ἐστίν, ὁ δὲ μῶν προτακτικός. ἐκ δὲ τῆς φωνῆς, καθὸ ὁ μῶν σύνδεσμος
τὸ υ ἐκθλίβει· οὐ γὰρ οἶόν τε εὐρέσθαι τὸ υ ἐκθλιβόμενον, προσλαμβα-
νόμενον δὲ κατὰ τὰς γινομένας συναλοιφάς, ὡς ἐν τῷ δὴ αὐτε δηῦτε,

ὁ αὐτός αὐτός, ἐμέο αὐτοῦ ἐμουτοῦ. ἦν ἄν οὖν καὶ μῶν. — Καὶ πρὸς τὸ τοιοῦτόν τινες ἔφασαν, ὡς διὰ κακοφωνίαν ἐκθλιβεῖν τὸ υ, — Δέον δὲ πρὸς μὲν τὸν ἀπὸ τῆς φωνῆς λόγον φάναι, ὡς οὐ παρὰ τὸν οὖν ἢ σύνθεσις, ἀλλὰ παρὰ τὸν ὦν, ὄντα καὶ Ἴωνικὸν καὶ Αἰολικὸν καὶ Δωρικόν. Ἀλλὰ πῶς παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις; ὅτι δυνάμει Ἴωνες. ἀλλ' εἰ καὶ ἀπὸ Δωρίδος διαλέκτου ἦν τι παρ' Ἀθηναίοις, οὐ ξένον, ὅπου γε καὶ δαρὸν φασιν. — ἀλλὰ καὶ ἐπὶ συναλοιοφῆς ἔστι τὸ τοιοῦτον παραστήσαι. τὸ θάτερον παρ' αὐτοῖς ἀσύστατον, ἐὰν παρὰ τὸ ἕτερον ἢ συνηλιμμένον, εἶγε ἢ τοιαύτη συνέλευσις εἰς τὴν οὐ δίφθογγον μεθίσταται, τὸ ἐμόν τοῦμόν, τὸ ἔργον τοῦργον, τὸ ἔλαιον τοῦλαιον. πῶς οὖν τὸ ἕτερον οὐ θούτερον; ψυχρὸν τὸ λέγειν, ὅτι ἀπὸ πληθυντικῆς ἐκφορᾶς εἰς ἐνικὴν μετῆλθε. πότε γὰρ πληθυντικὸν ἐνικὸν ἐκα-229 νόμισε; καὶ πότε οὐχὶ αἱ παραθέσεις κατὰ τοὺς ἰδίους ἀριθμοὺς τὰς συναλοιοφᾶς ἀναδέχονται; ἔστω δὲ ἐν ὑποδείγματι τὸ ἔργον τοῦργον, τὰ ἔργα τᾶργα. καὶ ὡς οὐχ ὑγιὲς τὸ λέγειν τοῦργα ἢ τᾶργον, δηλὸν ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ταῦτόν παρακολουθήσει, καὶ ἡ ἀπολογία περιίσταται εἰς σολοικισμόν. — ἄμεινον οὖν παραδέξασθαι Δωρικὴν μετάθεσιν τοῦ ε εἰς τὸ α, καὶ ὡς ὁ ἀνὴρ ἀνὴρ, ὁ ἄνθρωπος ἄνθρωπος, οὕτως τὸ ἄτερον θάτερόν ἐστι, καὶ ἄλλα, τὸ πεινὴν καὶ διψῆν. — καὶ οὐκ ἐπὶ πλέον δεῖ περὶ τούτων παραθέσθαι.

Καθίσταται οὖν κατὰ φωνὴν ὁ μῶν οὕτως. πρὸς δὲ τὸν ἀπὸ τοῦ δηλουμένου λόγον ἐκεῖνα ἄν φήσαιμεν. πρῶτον ὅτι αἱ σύνθετοι τῶν λέξεων οὐ τὸ αὐτὸ ἐπαγγέλλονται ταῖς ἀπλῶς ἐκφερομένας, ἐν τοῖς περὶ σχημάτων εἴρηται. καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν συνδέσμων πλεῖστα ἔστι παραθέσθαι, καθὸ ἐξῆς εἰρήσεται, εἶγε ἄλλο μὲν τὸ καί, ἄλλο δὲ τὸ καίτοι δηλοῖ. — ἀλλ' εἰ καὶ τὸ τοιοῦτον παραθεῖη τις, ἔστι καταστήσαι κυρίως τὴν κατάστασιν τοῦ συνδέσμου, ὡς βούλεται ὁ Τρύφων. τὸ μὴ οὐ πάντοτε ἐστὶν ἀπαγορευτικόν, ἀλλὰ καὶ διαπορητικῶς παραλαμβάνεται· μὴ γράψει; μὴ λήσεται ἡμᾶς; ἴσον γὰρ ἐστὶ τῷ ἄρα λήσεται ἡμᾶς. ἀλλὰ μὴν καὶ ὁ οὖν παραπληρωματικὸς ἐστὶ. συνέστηκεν οὖν ὁ μῶν ἐκ τε διαπορητικοῦ τοῦ μὴ καὶ τοῦ ὦν παραπληρωματικοῦ, καὶ οὕτως ἐστὶ διαπορητικὸς. μαρτυρεῖ δὲ συλλογιστικῶ μὲν ὄντι τῷ οὖν τὸ οὐκοῦν οὐ βαρυνόμενον κατὰ τέλος, παραπληρωματικῶ δ' ὄντι τὸ βαρυνόμενον. Κᾶτα. Οὗτος πολλάκις ἐν ἴσῳ τῷ καὶ παραλαμβάνεται. οὐ γὰρ ...ον παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Βατράχοις (ν. 203) τὸ

230 κᾶτα πῶς δυνήσομαι

ἀντὶ τοῦ καὶ παραλαμβάνεσθαι. ἴσως μέντοι ἐκεῖνο διαπορητικόν

ἔστιν ἐν Φοινίσσαις Εὐριπίδου (v. 598 Kirchhoff)

κᾶτα σὺν πολλοῖσιν ἦλθεσ.

Τρύφων (p. 37 Velsen) μέντοι ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων ὡς περὶ ἐπιρρη-
ματος χρονικοῦ τὸν λόγον ποιεῖται, ἐν ᾧ καὶ ἐζήτησεν, εἰ ἔγκειται τὸ εἶτα.
ἐν δὲ τῷ περὶ συνδέσμων, ὁμοίως τοῖς περὶ Ἀπολλώνιον καὶ Κόμανον καὶ
σχεδὸν ἅπασιν σύνδεσμον ἐκδεχόμενος, πάλιν λόγους τινὰς προὔφερετο
ἐξεταστικούς τοῦ ἐγκεῖσθαι τὸν καὶ καὶ τὸ εἶτα, καθὸ τινες ψήθησαν, καὶ
ἦσαν τοιοῦτοι οἱ κανόνες· ὁ καὶ σύνδεσμος ἐκθλιψιν τοῦ ι καὶ κᾶσιν
τοῦ α ποιεῖται εἰς μακρὸν α, τοῦ ε μόνου ἐπιφερομένου (φαίνεται ὅτι
καὶ τοῦ η)· καὶ ἐμέ κάμέ, καὶ ἐκεῖνος κάκεϊνος. ὅτε μέντοι δίφθογος
ἐπιφέρεται, ἐκθλίβεται τὸ α καὶ τὸ ι, καὶ εἶχον κείχον. τὸ αὐτὸ καὶ
ἐπὶ τοῦ ο. ἐπιφερόμενον γὰρ μόνον τὸ ο κᾶσιν ποιεῖται, καὶ ὁ σός
χώ σός, καὶ ὁ οῖνος χοῖνος, καὶ ὁ φίλος χῶ φίλος. εἶπερ οὖν ἔγκειται
τὸ εἶτα, ἦν ἂν κείτα. καὶ ἔτι ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων καὶ τὸ δηλού-
μενόν φησι μάχεσθαι. ὁ μὲν γὰρ καὶ σύνδεσμος ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν
αὐτὸν καιρὸν παραλαμβανομένων ἐστίν (ὕφ' ἓνα γὰρ καιρὸν γραφόντων
τινῶν φαμεν καὶ Διονύσιος ἔγραφε καὶ Ἀπολλώνιος), καὶ δῆλον
ὅτι διὰ τοῦτο καὶ ἀθροιστικός· ὁ δὲ εἶτα χρόνου τομὴν ἐπαγγέλλεται.
ὁ γὰρ λέγων Ἀριστοφάνης ἔγραψεν, εἶτα Ἀπολλώνιος τάξεώς
ἐστὶ παραστατικός. προσθεῖμεν δ' ἂν ὅτι καὶ τοῖς κατὰ ἀριθμὸν
παραλαμβανομένοις σύνεστιν, Ἀρίσταρχος πρῶτος ἔγραψεν,
εἶτα δεῦτερος Ἀριστοφάνης, εἶτα τρίτος καὶ τὰ ἐξῆς. εἰ καὶ
τὸ δεῦτερός τις βαστάξειε, μένει τὸ ἐν δευτέρᾳ τάξει νοούμενον, Ἀρί-
σταρχος πρῶτος ἔγραψεν, εἶτα Διονύσιος. εἰ μέντοι τὸν καὶ
παραλαμβάνοιμεν, ἀμφοτέρω γίγνονται. διὰ τούτων οὖν θεματικὸν
τὸν σύνδεσμον ἐξεδέχετο. — εἶτά φησι· χωρὶς εἰ μὴ ἐπεκτέταται ὁ
καί, ὡς ὁ δὴ, ἀποβολῆς γενομένης τοῦ ι καὶ εὐλόγου ἐκτάσεως τοῦ α,
καθότι καὶ τὸ κλαίειν κλάειν. ἦν δ' ἂν τοῦτο πιθανόν, εἰ πάντοτε
ἀντὶ τοῦ καὶ παρελαμβάνετο ὁ κᾶτα. καὶ φαίνεται ὅτι, δι' οὗ ἠτήσατο
231 ὑποστολήν τοῦ ι, διὰ τούτου οἱ ἀξιοῦντες τὸ εἶτα ἐγκεῖσθαι κατορθοῦσι
τὸν κᾶτα. ὡς γὰρ τὸ καὶ ἐμέ κάμέ, οὕτω καὶ τὸ καὶ εἶτα, ἐνδεῆσαν
τῷ δευτέρῳ ι, ὑποσυνήλιπται ἐν τῷ κᾶτα.

Πρὸ τῆς καταλογῆς τῶν αἰτιολογικῶν ἐπιστατέον μορίῳ τῷ ἔκητι,
τί ποτ' ἂν εἶη μέρος λόγου. καὶ δῆλον ὅτι, εἰ σημαῖνοι τὸ ἔνεκα,
σύνδεσμος ἂν εἶη αἰτιολογικός, ἰσοδυναμῶν τῷ ἔνεκα καὶ χάριν· εἰ δὲ
μὴ δηλοῖ μὲν τὸ ἔνεκα, τὸ δὲ ἔκοντηδόν, ἔκητι σοῦ ὡς εἰ ἐκόντος,
δῆλον ὡς ἐπίρρημα. — Ἀλλὰ φησιν ὁ Τρύφων (p. 39 Velsen), ὡς ἀδύ-
νατον ἂν εἶη σύνδεσμον αὐτὸ ἐκδέξασθαι, καθὸ οὐ ποτε οἱ σύνδεσμοι

τὴν α στέρησιν ἀναδέχονται, ἔστι δὲ τὸ ἀέκητι ἐν στερήσει τοῦ ἔκητι. Προσθείημεν δ' ἂν τῷ λόγῳ καὶ τοῦτο, ὡς εὐλόγως οὐδὲ ἡ α στέρησις παρακείσεται τοῖς συνδέσμοις, ἐπεὶ πάντοτε ἐν συνθέσει ἐστί, καὶ ἔστιν ἀνατρεπτική τοῦ πρὸς ὃ συντίθεται. εἴπερ οὖν τὸ τοιοῦτον παρείπετο, καὶ ἡ δύναμις τῶν συνδέσμων ἀνηρεῖτο, καὶ δῆλον ὡς οὐ σύνδεσμοι. ἔτι εἴπερ τὸ ἔκητι σύνδεσμος αἰτιολογικός, δῆλον ὡς οὐ τὸ ἀέκητι· στέρησις γὰρ τῆς αἰτιολογίας. Ἀλλὰ πάλιν ἦν ἐκεῖνο ἀδύνατον τὸ μὴ εἰς ταῦτόν εἶδος παραλαμβάνεσθαι τὸ ἐν στερήσει παραλαμβανόμενον μέρος λόγου, φυλάττον τὴν αὐτὴν κατάληξιν καὶ τὸ αὐτὸ δηλούμενον, αὐτὸ μόνον τῆς στερήσεως περιττευούσης. ὃν γὰρ τρόπον τὸ ἐκῶν τῷ ἀέκῳ ταυτόν, οὕτω καὶ τὸ ἀέκητι ταυτόν ἔσται τῷ ἔκητι· οὐδενὶ γὰρ διαφέρει, ὡς ἔφαμεν, εἰ μὴ τῇ στερήσει. εἴρηται δὲ ὅτι ἀδύνατον τὸ ἀέκητι σύνδεσμον εἶναι· ἄλογον ἄρα καὶ τὸ ἔκητι σύνδεσμον εἶναι.

Προσθείημεν δ' ἂν καὶ τοῦτο, ὡς ἐν τοῖς συνδέσμοις ἡ οὐ ἀπόφασις ὅτε πρόσεισιν ἐν παραθέσει, οὐ τὸν σύνδεσμον ἀναιρεῖ μόνον, τὴν δὲ ὅλην φράσιν. φημὶ δὲ τοῦτο, καθὸ ἡ οὐ ἀπόφασις, ἀναιροῦσά τινα μέρη λόγου, καὶ εἰς τὴν α μεταλαμβάνεται στέρησιν, οὐ φίλος ἄφίλος, οὐ σέβῳ ἀσεβῳ, οὐχ οἶόν τε δ' ἐστὶν εὐρεῖν, καθότι προείπομεν, ἐν στερήσει ποτὲ σύνδεσμον παραλαμβανόμενον. τὸ ὅλον οὖν ἀναιρεῖ ἡ ἀπόφασις, οὐχὶ τὸν σύνδεσμον. φαίνεται οὖν ὅτι καὶ ἐν τῷ ἔκητι 232 κατὰ τὸ αὐτὸ προσεληλύθει ἡ οὐ ἀπόφασις, οὐχ ἔκητι Ἀπολλωνίου, ὁμοίως τῷ οὐχ ἔνεκα Ἀπολλωνίου, οὐ χάριν Ἀπολλωνίου, οὐχ ὅτι ἔγραψα.

Ἄλλ' οὐδὲ ἐπίρρημα, φησὶν ὁ Τρύφων (p. 39 Velsen), πάνυ ἀκριβῶς καὶ τῷ σχηματισμῷ προσελθὼν καὶ τῇ τάσει. εἰ γὰρ παρὰ τὸ ἐκῶν τὸ ἐπίρρημα ἐγένετο, κἂν ὠξύνετο, εἶγε τὰ ἐν παραγωγῇ, κἂν μακρῷ τῷ ι χρῆται κἂν βραχεῖ, ὀξύνεται, Ἑλληνιστί, ἀμογητί, πανοικί. πῶς οὖν βαρύνεται τὸ ἔκητι; — Ἐτι οὐδέποτε ἐπίρρημα σὺν στερήσει ἀποτελεῖται. τὰ γὰρ ὄντα παρασύνθετά ἐστι. τῷ ἀσέμνως τὸ ἄσεμνος παράκειται, τῷ ἀψευδῶς τὸ ἀψευδής, τῷ ἀκλαυτί τὸ ἀκλαυτος, τῷ ἀθεωρητί τὸ ἀθεώρητος. — Σαφῶς παραδίδοται ὁ τοιοῦτος λόγος ἐν τῷ περὶ ἐπίρρημάτων. ὥστε καὶ κατὰ τοῦτο ἀσύστατον τὸ ἀέκητι, κἂν ἐπίρρημα καθεστήκη τὸ ἔκητι.

Ἔδει τὸν Τρύφωνα καὶ τὴν φωνὴν καταστήσαι τοῦ ἔκητι, εἰ ὅλως δύναται τῇ ἐκῶν παρακεῖσθαι. καὶ φησὶν ὅτι, καθὸ ἡλογήθη ἡ φωνή, δύναται ἐπίρρημα καθίστασθαι, ἡλογημένον ἐν τῇ τάσει, καθότι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ φωνῇ. ἔδει δὲ καὶ περὶ τῆς α στερήσεως λόγον τινὰ ποιήσα-

σθαι, ἐπεὶ τοί γε ἐπίρρημα καθεστὸς ἀκατάστατον γενήσεται καὶ ἐν τάσει ἀνακόλουθον πρὸς τὴν ἐκὼν, ἄλογον ἔχον τὴν σύνθεσιν. καὶ οὐδὲν κωλύσει ἔνεκα τούτου τὸ αὐτὸ ἀμάρτημα μετατιθέναι ἐπὶ τὸν σύνδεσμον, κἂν σύνδεσμος κατασταίῃ τὸ ἀέκητι.

Ῥητέον οὖν ὑπὲρ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ ἔκητι, ὅτι ἀπὸ συνθέτων πολλάκις ἀποτελεῖται ἀπλᾶ, καὶ δη...θος ὑπαντᾷ τῇ καλουμένην ἀφαιρέσει· ὃν γὰρ τρόπον ἐπὶ τῶν ἀπλῶν σχημάτων τὸ λειπόμενον πάντως τοῦ ὅλου δηλουμένου ἐστὶ παραστατικόν, τὸν αὐτὸν 233 τρόπον τὸ λειπόμενον ἀπλοῦν δηλώσει τοῦ ὅλου τὴν σύνθεσιν ἐκ τοῦ δηλουμένου, ἐπεὶ τὸ ἀφηρημένον ἐν λεκτῷ καθειστήκει. ἐκκείσθω δὲ ὑποδείγματα. τὸ ἠνορέη διαφέρει τοῦ ἀνδρία, ἢ τὸ μὲν ἐξ ἀπλοῦ ἐγένετο τοῦ ἀνδρός, τὸ δὲ ἐκ συνθέτου τοῦ εὐήνωρ· οὐ γὰρ ἂν ἄλλως τὸ κατ' ἀρχὴν α εἰς η μετέπεσεν, οὐδὲ μὴν τὸ η εἰς τὸ ω, εἰ μὴ παρέπιτο σύνθεσις ὡς ἐν τῷ ἀντήνωρ καὶ ἀγαπήνωρ, Ἐλπήνωρ. ἦν οὖν καὶ τὸ εὐήνωρ, ἀφ' οὗ κτητικὴ παραγωγὴ ἔπιπτεν εὐηνόρεια ὡς Ἐκτόρεια κ..ρεια καὶ πρακτόρεια, εὐηνορέα καὶ ἔτι Ἰωνικῶς εὐηνορέη, ὡς Ἐκτορέη. ὁμολόγως οὖν ἐν ἀφαιρέσει τοῦ εὐ τὸ ἠνορέη, καὶ οὐκ ἀσυνήθως τοῦ εὐ παρ' αὐτῷ λείποντος. οὕτω γὰρ ἔχει τὸ

δόμοις ἔνι ποιητοῖσι (ν 306),

τοῖς εὐ πεποημένοις. — εἰς τὸν τοιοῦτον λόγον καὶ ἄλλα πλείστα ἔστι παραθέσθαι. τὸ γὰρ φρονεῖν ἢ ψευδῆς ἢ σαφῆς οὐκ ἄλλως ἂν κατασταίῃ, εἰ μὴ δοθείη ὅτι δεύτερα εἶη τῶν καλουμένων συνθέτων. καὶ τὸ

ἀλλ' ἄνα, μηκέτι κείσο (Σ 178),

καὶ τὸ

πάρα δ' ἀνήρ (π 45)

εἰς τὸ αὐτὸ συναχθήσεται.

γείτονες ἠδὲ ἔται (δ 16),

ἀστυγείτονες. ἔτι δὲ καὶ τὸ

ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι (Ε 397),

προπύλῳ. ἦν οὖν τι ῥῆμα τὸ ἀεκάζω, ἔνθεν τὸ

πόλλ' ἀεκαζομένη (Ζ 458),

ᾧ παρέκειτο ἐπίρρημα τὸ ἀεκαστί, ὡς ἰάζω ἰαστί, αἰολίζω αἰολιστί, δωρίζω δωριστί. τοῦτο ἐν ἐνδείᾳ τοῦ ς καὶ Ἰωνικῇ μεταθέσει τοῦ α εἰς η, καθότι καὶ τὸ διπλάσιον διπλήσιον, ἀποτελεῖ τὸ ἀέκητι, πάνυ εὐλόγως τοῦ τόνου ἀναβιβασθέντος, καὶ καθότι ἔνδεια πολλάκις τοῦ ς ἀναβιβασμὸν τοῦ τόνου ἀποτελεῖ, οὐτασμένοι οὐτάμενοι, συνεληλασμένοι

234 συνεληλάμενοι, δεσποστής δεσπότης, ἐργαστής ἐργάτης, καὶ καθότι τὰ πάθη τοῖς τύποις συνεκτρέχει. ἴσως γὰρ καὶ τὰ προκειμένα τῶν λέξεων ἔνεκα τῶν τύπων μετετίθει τοὺς τόνους. — ἔστι πάμπολλα εἰς τὸ τοιοῦτο παρατίθεσθαι. — καὶ ἐπὶ τοῦ οὖν προκειμένου ῥητέον ὅτι κατὰ ἀμφοτέρα τὴν βαρύτητα παραιτεῖται, εἶγε τὰ εἰς ἰ λήγοντα ἐπιρρήματα ὀξύνεται τότε ὅτε παραγῶγων χαρακτηῖρα ἀναδέδεκται, ῥηματικά μὲν ὄντα διὰ συστελλομένου τοῦ ἰ, ὀνοματικά δὲ διὰ μακροῦ τοῦ ἰ. φωνου τοῦ ἐν τῷ ὀνόματι. τοῦ μὲν προτέρου αἰολιστί, ἰαστί· τοῦ δὲ δευτέρου ἀκόνητος ἀκονητί, παμμαχί, πανθοινί. Οὐκέτι οὕτως οὖν ἔχον καὶ τὸ ἀέκητι διὰ τὰ προειρημένα πάθη μετήει εἰς βαρύτητα ὁμοίως τῷ ἴφι καὶ αὔθι. — ὡς οὖν ἔφαμεν, τῇ ἀφαιρέσει τῆς α στερήσεως καὶ τὸ ἔκητι ἐγεγόνει.

Οἱ αἰτιολογικοὶ σύνδεσμοι καὶ ἀκολουθίας εἰσὶ πάλιν δεκτικοὶ καὶ ὑπάρξεως, ὡς καὶ σχεδὸν τοῖς παρασυναπτικοῖς οἱ αὐτοὶ εἰσι. τοιοῦτον γὰρ ἔστι τὸ νοούμενον ἐν τοῖς παρασυναπτικοῖς· εἰ τὸ πρότερον ἀληθές, καὶ τὸ δεύτερον· τὸ δεύτερον, ὅτι καὶ τὸ πρῶτον. τὸν γοῦν ἐπεὶ σύνδεσμον τινες ἀδιαφόρως ἔταξαν καὶ εἰς τοὺς αἰτιολογικούς, ὡς τῶν παρασυνημμένων καὶ αἰτιολογικῶν ταῦτὸ δηλούντων 235 ... μέντοι καὶ τινές φασιν ὡς οἱ μὲν αἰτιολογικοὶ σύνδεσμοι .. ἀπὸ τοῦ δηλουμένου τὴν ὀνομασίαν ἔσχον, οἱ δὲ συναπτικοὶ ἀπὸ τῆς φωνῆς, ἐπεὶ κατὰ συνάφειαν τὸ ἐπιφερόμενον αἰτοῦσι. Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῆς ἐννοίας τῶν αἰτιολογικῶν.

Ἔστι. Τὸ προκειμένον μόνιον διαφορὰς ἔχει τέσσαρας, δύο συνδεσμικάς καὶ δύο πτωτικάς, καθὼς καὶ Τρύφων (p. 40 Velsen) παρέθετο. Σύνδεσμος μὲν οὖν ἔστιν αἰτιολογικὸς οὕτως, ὅτι ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστίν· ὅτι περιπατῶ, κινούμαι· ὅτι ἠπαιδεύτησας, δαρήση. καὶ ἦν πάλιν τὸ τοιοῦτον ἐκ τοῦ συνδέσμου ἠτιολογημένον, τὰ δὲ δύο τὰ πρότερα αὐτόθεν πάλιν εἶχε τὴν ἐπιφορὰν ἀληθῆ· ἐπεὶ οὐ πάντως ὅτι ἀνέγνως τιμηθήση· οὐ γὰρ πάντως σύνεστι τῷ ἀναγνῶναι τὸ τιμηθῆναι. — Φησὶ Τρύφων (p. 40 Velsen) τὸν ὅτι σύνδεσμον καὶ πτωτικοῖς καὶ ἀπτῶτοις συντάσσεσθαι· ὅτι ὁ ἥλιος ὑπὲρ γῆν ἐστίν, ἡμέρα ἐστίν· ὅτι περιπατῶ, κινούμαι. τὸ δὲ ἀληθές τῆδε ἔχει. ὁ ὅτι σύνδεσμος μόνως φέρεται ἐπὶ τὰ ὀριστικά τῶν ῥημάτων, ὥστε τὰ συντασσόμενα πτωτικά ἢ ἄλλα τινὰ ἐν ὑπερβατῷ λαμβάνεσθαι. ὅτι καλῶς ἀναγινώσκω· τὸ γὰρ ἀκολουθοῦν ἔστιν ὅτι ἀναγινώσκω καλῶς· ὅτι ἐστὶν ἥλιος ὑπὲρ γῆν. μετὰ γοῦν μόνου ὀριστικοῦ καὶ αὐτοτελές γίνεται, μετὰ δὲ ἄλλου τοῦτο ἀδύνατον, εἰ μὴ ἐπενεχθεῖ ῥῆμα πάλιν ὀριστικόν. οὐκ ἄγνοῶ δέ, ὅτι παρὰ Ἀττικοῖς καὶ εὐκτικοῖς συντάσσεται, ἤκουσα ὅτι

φιλοπονοίης καὶ ἦσθην. καὶ δῆλον ὅτι αἱ τοιαῦται φράσεις ἀνθυπαλλαγὰς ἀνεδέξαντο τῶν ὀριστικῶν ὡς πρὸς τὰ εὐκτικά, εἶγε τὸ δηλούμενον ὀριστικόν, ἤκουσα ὅτι φιλοπονεῖς, ὡς εἰ καὶ ἐπὶ τῆς Ὀμηρικῆς συνηθείας ἀπαρέμφατος παραλαμβάνοιτο δηλοῦσα πρόσταξιν.

Ἔτι δὲ ὁ ὅτι σύνδεσμος ἑτέραν ἔχει σημασίαν, λέγω δὲ διαβεβαιωτικὴν ἐν τοῖς τοιούτοις· ὅτι μὲν τὸ μέλι γλυκύ ἐστι, προφανές· διότι δέ, ἀγνοῶ· ὅτι μὲν ὁ δεῖνα ἔβλαψέ με, δῆλον, διότι δέ, ἀγνοῶ.

Καὶ αἱ μὲν συνδεσμικαὶ διαφοραὶ αὐταὶ εἰσιν· αἱ δὲ πτωτικά, ὡς ἔφαμεν, δύο, ἢ τε ἐν ἐνὶ μέρει λόγου, καὶ ἢ καὶ ἐν δυσί. — τοῖς κατὰ πεῦσιν προοιστοῖς παράκεινται ἀναφορικὰ κατὰ πρόσθεσιν τοῦ ο, 236 ποῖος ὁποῖος, πόσος ὀπόσος. ὅτι γὰρ οὐχὶ ἐν προσθέσει ἄρθρου τοῦ ὁ ἀποτελεῖται, ἐντελῶς εἴρηται ἐν τοῖς περὶ σχημάτων. ὀπόσοι γοῦν φαμεν καὶ ὀπόσαι, καὶ ὀποῖοι καὶ ὀποῖαι, ἐνδὸς ὄντος ἀπλοῦ τοῦ ὀποῖος. καὶ τῷ οὔν τίς παράκειται τὸ ὅτις, ἀφ' οὗ τὸ

ἦδ' ὅτινας μινύθησιν (Ο 492).

ὁ ποιήσεται οὐδέτερον ὅτι, ὡς ὁποῖον καὶ ὀπόσον. — ἔστι δὲ ἕτερόν τι τὸ ὅ τι ἐν δυσί μέρεσι λόγου, οὕτως ἔχον τὸ ὁ καὶ τὸ τί. καὶ δῆλον ἐκ τῆς δισσηκλίσεως, οὗ τινος,

ὦ τινι μὴ βίος ἔνδον (Hes. O. D. 31),

ὄν τινα. ἐνθεν αὖ πάλιν τὸ

οὗς τινας αὖ μεθιέντας (Δ 240).

ἐνθεν πάλιν θηλυκὸν ἢ τις, καὶ δῆλον ὡς οὐδέτερον τὸ ὅ τι, ἐν δυσί μέρεσι λόγου καθεστηκός, καθότι καὶ τὸ ὅς τις καὶ τὸ ἦ τις.

Οὔνεκα. Διαφέρει τοῦ προκειμένου συνδέσμου, καθὸ ποιητικώτερος, καὶ καθότι τὰς αὐτὰς ἀμφιβολίας οὐκ ἔχει, ἐπεὶ ἔνεκά γε τοῦ δηλουμένου οὐ διαφέρει· μεταλαμβάνεται γοῦν εἰς τὸν ὅτι, πάλιν ὁμοίως ἐπὶ τὰ ὀριστικὰ ῥήματα φερόμενος, ὡς εἰ καὶ ἄλλοι ποιητικοὶ εἰς τοὺς συνήθεις, ὁ αὐτὰρ εἰς τὸν δέ, ὁ ἡμέν, ὁ ἡδέ εἰς τὸν καί. —

Ἔχει δὲ καὶ ὁ προκειμένος σύνδεσμος πάλιν ἀμφιβολίαν, πότερον εἰς ἐστὶν ἀπλοῦς ἢ ἐν παραθέσει ἔχει τὸ οὔ, οὗ ἔνεκα οὔνεκα. (οὐκ εὐλόγον ἐπὶ τούτου σύνθεσιν παραδέξασθαι, καθὸ τὸ οὔ, εἴτε καὶ ἄρθρον ἐστὶν εἴτε ἀντωνυμία, οὐκ ἂν συντεθείη, ὡς ἐντελῶς ἀπεδείξαμεν ἐν τῷ περὶ σχημάτων.) — Καὶ εἰς μὲν ἐπίδειξιν τοῦ τὴν φωνὴν μίαν ἀπλὴν καθεστάναι παραλαμβάνοιτο ἂν ὅδε ὁ λόγος. Τῶν μορίων τούτων τὰ ἐν ἀνταποδόσει τοῦ τ πάντα ἀπλᾶ καθειστήκει, ἕως τέως, 237 ἦμος τῆμος, ὄφρα τόφρα. εἶπερ οὔν οὔνεκα ἐστὶ καὶ τούνεκα, ἀντα-

ποδιδόμενον, γνώριμον ὡς τὸ προκείμενον ἀπλοῦν. — Ἄλλ' εἰ καὶ παράθεσιν ὑπαγορεύει ποτὲ τὸ οὔνεκα, οὐ διὰ τοῦτο ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου, εἶγε ἐξ ἀπλῶν πλείονα μέρη δηλοῦται· ἀπλοῦν τὸ Αἰακίδης, δηλοῦν Αἰακοῦ υἰόν. ἀλλὰ καὶ τὰ κτητικὰ πάλιν ἀπλᾶ ὄντα εἰς δύο ὀνόματα ἀναλύεται, καὶ τὰ συγκριτικὰ εἰς ὄνομα καὶ τὸ μᾶλλον καὶ ἄλλο τι τῶν ἀφ' ὧν παρήκται. σύνθετοί τε φωναὶ ἀπλοῦν ἔχουσι τὸ δηλούμενον. — Ἄλλὰ πρὸς γε τὰ εἰρημένα ἀντιλέγοι τις ἂν ὡς τὰ ἀνταποδοτικὰ εἰς ἀλήγοντα ἐπέκτασιν ἀναδέχεται, τήνικα τήνικα, τόσα τοσαῦτα, τοῖα τοιαῦτα. καὶ τῷ παρὰ τὸ οὔνεκα τοῦνεκα παρείπετο ἂν ἡ αὐτὴ ἐπέκτασις. — καὶ ἴσως τὸ τοιοῦτον οὐκ ἄγαν ἄλογον, ἐπεὶ καὶ τὸ τόφρα ὃν ἀνταποδοτικὸν οὐκ ἀναδέδεκται τὴν ἐπέκτασιν. διὸ καὶ ὁ Τρύφων (p. 40 Velsen) ἐν κανόνι προσετίθει, ὅτε μὴ μακρᾶ παρεδρεύηται· ἀλλ' ἦν πάλιν τὸ τοῖα εἰς τὸ τοιαῦτα ἐπεκτεινόμενον. Τὰ ἐν ἀπλοῖς πλείονα δηλοῦντα οὐκ ἔχει ἐγκειμένας τὰς φωνὰς τῶν δηλουμένων. τὸ Αἰακίδης, δηλοῦν καὶ τὸν υἰόν, οὐκ ἔχει τὴν υἰός φωνήν· τὸ γοργότερος, δηλοῦν καὶ τὸ μᾶλλον, οὐκ ἔχει ἐγκείμενον τὸ μᾶλλον· ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων. ὅτε μέντοι ταῖς φωναῖς καὶ τὰ δηλούμενα συνομολογεῖ, τήνικα δεῖ παραδέχεσθαι τὸν σχηματισμὸν σύνθετον, ὡς ἔχει τὸ φιλόπλοον, φιλοπλάτων, αὐτάρεσκος. πολὺ δὲ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ προκειμένου σχήματος ἔστι τὸν λόγον παραδέξασθαι, ἐπεὶ παράθεσιν τῶν λέξεων ὑπαγορεύει, καθὼς πρόκειται. Ῥητέον οὖν, ὡς ὅτε τὸ οὔνεκα ἴσην δύναμιν ἔχει τῷ ὅτι, οὔνεκα τὸν Χρῦσην (A 11), οὔνεκ' ἄρ' οὐχ ὧ πατρί (v 265), ἀπλοῦν καταστήσεται· ἐν παραθέσει δὲ δύο μερῶν λόγου, ὅτε δηλοῖ τὸ οὐ ἔνεκα (ὧ λόγῳ καὶ τὸ ὅτι ἐν καθειστήκει καὶ δύο, παρεσχηματισμένον τῷ ὅς τις). ἐκκείσθω δὲ καὶ ὑποδείγματα· 238 οὔνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα θοῆ σὺν νηὶ μελαίνῃ (γ 61)· ἢ δ' Ἄτη σθεναρὴ τε καὶ ἀρτίπος, οὔνεκα πάσας (I 505). Ἄλλ' ἐκεῖνο δόξει παραλελείφθαι, τὸ τὰ ἐν ἀνταποδόσει ἐν ἀπλοῖς καθίστασθαι. οὐκ ἔχει δὲ τῆδε τὸ τοῦνεκα· καθ' ἕκαστον γὰρ ἢ παράθεσις ἐγένετο τῶν μορίων, ὥστε παρὰ μὲν τὸ οὐ οὔνεκα γίνεσθαι, παρὰ δὲ τὸ τοῦ τοῦνεκα. καὶ τὰ τοῦ τόνου δὲ ἐπιελύσθω. ἡνίκα γὰρ περισπωμένη καὶ ὀξεῖα σύνεισι, λείπονται δὲ δύο συλλαβαί, πάντως καὶ ὁ τόνος εἰς ὀξεῖαν μεθίσταται, ὧ Ἄπολλον ὦπολλον ὧ ἄνασσα ὦνασσα. προσέθηκα λειπομένας διὰ τὸ ὠναξ. τ.....ρατον τοῦ ἔνεκα τοῦνεκα συμ ἔτι εἰς ἀπόδειξιν τοῦ λόγου καὶ τὸ ἄσυν... καὶ

ἐν γένους παραλλαγῇ καὶ ἀριθμοῦ·
τοῦ εἴνεκα σὺ στεναχίζων (π 188),

τῆς ἔνεκεν καὶ νῆες (ρ 288)

τῶν ἐν συλλήν ὁδὸν ἴσως φησὶν ὁ Τρύφων τὸ τ προ·
...τῷ·

περσῖη, ἥς τ' ἔνεκεν πένθος ἀπωμόσατο,
ἰωνίζοντος πολλάκις τοῦ Καλλιμάχου (fr. 485 Schneider) ὑπολαβόντος
αὐτοῦ καὶ τ... καὶ τὸ τοῦνεκα οὕτως ἔχειν. καὶ οὐκ ἔστιν ε..
ματος ἢ αὐτῆ ἀπολογία. οὐ γὰρ οἶόν τε τὸ ...ξασθαι τοῦ-
νεκεν, ἐπεὶ οὐδέποτε τὰ ἄρθρα τ.. τῆς ἐκθλίψεως παραδέχεται.

Ἐνεκεν. Ποιητικώτερον μετὰ τοῦ ἰ λέγεται, καθότι καὶ τὸ κ .

. οὗτος ὁ σύνδεσμος πάντοτε ἐπὶ γενικὴν πτωτικοῦ φέρεται,
ἔνεκα ἐμοῦ, ἔνεκα αὐτοῦ, ἔνεκα Ἀπολλωνίου. ἐπαινετέα γοῦν τὰ
παρὰ τῷ ποιητῇ,

εἴνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν (β 206),

εἴνεκα Νηληϊος κούρης (ο 233),

εἴνεκ' ἐμεῖο κυνός (Ζ 356)·

εἶγε πάλιν καὶ παρατετηρημένως τὸ οὔνεκα ἐπὶ ῥῆμα φέρεται,

239 οὔνεκα τὸν Χρῦσην ἠτίμασεν (Α 11).

ἀλλὰ καὶ δύο μέρη λόγου καθεστήκη τὸ οὔνεκα, ἔχει προκειμένην τὴν
τοῦ γενικῆν. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ οὔνεκα. ἐπίμεμπτοι οὖν οἱ τὰς
συντάξεις παρασυγχέοντες, ὧν ἔστι Καλλιμάχος·

οὐδ' ἔνεκ' Εὐρυνόμη Τιτηνιάς (fr. 471 Schneider),

εἴνεκεν οὐχ ἔν ἄεϊσμα διηγεκές (fr. 287 Schneider)·

φέρεται γὰρ ὁ σύνδεσμος ἐπὶ τὸ ἦνυσα, καὶ δέον τῷ οὔνεκα κατα-
χρήσασθαι.

Γάρ. Τὴν αὐτὴν σύνταξιν ποιεῖ τὸ μόριον τῷ ὅτι, δύναμιν τε
τὴν αὐτὴν. ἔχει δὲ παραλλαγὰς τὸ μὴ ζητεῖσθαι πόσα μέρη λόγου, τὸ
ἐν ἀρχῇ μὴ παραλαμβάνεσθαι τῶν λόγων, ἐν ὑποτάξει δέ. διὸ καὶ
κατ' ἀρχὴν τιθέμενα τὰ αἷτια μετὰ τῶν προτακτικῶν συνδέσμων εἰς
δευτέραν τάξιν μεθίστησι, καὶ οὕτως ἀληθεύει ὁ λόγος. ἔστω δὲ ὑπο-
δείγματα· ὅτι ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστίν. εἰ ἀφέλοιμεν τὸν ὅτι καὶ
προσθεῖμεν τὸν γάρ, ψευδὴς ὁ λόγος γίνεται, καθὸ τοῦ αἰτίου ἠλλο-
τρίωται. οἱ γὰρ αἰτιώδεις σύνδεσμοι μετὰ τῶν αἰτίων θέλουσι παρα-
λαμβάνεσθαι. τὸ ἡμέρα ἐστὶν αἷτιόν ἐστι τοῦ φῶς εἶναι· ὅτι ἡμέρα
ἐστὶ, φῶς ἐστίν. φῶς γάρ ἐστίν· ὡς προεῖπον, ψευδὴς ὁ λόγος.
εἰ δὲ τὸ αἷτιον πρὸς τῷ συνδέσμῳ γένοιτο, ἀληθεύσει καὶ ὁ λόγος·
φῶς ἐστίν, ἡμέρα γάρ ἐστίν. ὅτι μὲν οὖν τοὺς πρώτους λόγους

ἐν συντάξει ὁ γὰρ δευτέρους ἀποτελεῖ, ἐδείχθη. — Ἄλλα μὴν καὶ
συνήθως ὁ ποιητὴς ἀρκτικῶ αὐτῶ προσχρῆται. καὶ οὐ τοῦτο τεκμήριον
τοῦ τὸν λόγον ἀποδοκιμάζεσθαι, εἶγε καὶ τὰ τοιαῦτα Ἀρίσταρχος
παρρησιάζετο ὡς ἀνατεθειμένα Ὀμηρικῇ συνηθείᾳ, καθότι καὶ ἐπ’
ἄλλων πλείστων ἰδιάσαντά τινά ἐστι παρ’ αὐτῶ. καὶ δῆλον ὅτι ἐν τῶ

Ἀτρείδῃ, νῦν γὰρ σε ἄναξ ἐθέλουσιν (B 284)

ὑπερβεβίβασται ἢ φράσις, δέον γὰρ οὕτως ἐκδέξασθαι· οἱ Ἕλληνες
νῦν οὐκ ἐκτελέσουσί σοι τὰ τῆς ὑποσχέσεως· θέλουσι γὰρ
ἐλέγχιστόν σε ποιῆσαι. ἴσως δὲ κάκεῖνος οὕτως ἔχει·

240 ὦ Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει;

εἰς Ἄϊδος δ’ οὐ πῶ τις ἀφίκετο (κ 501--2).

ὦ Κίρκη, εἰς Ἄϊδος δὲ οὐ πῶ τις ἀφίκετο· τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν
ἡγεμονεύσει; Τρύφων (p. 40 Velsen) μέντοι φησὶν ἐπὶ τοῦ τοιούτου συν-
δέσμους ἀντιπαρειληφθαι, τὸν γὰρ ἀντὶ τοῦ δέ καὶ τὸν δέ ἀντὶ τοῦ γάρ·
τίς δὲ ταύτην τὴν ὁδὸν ἡγεμονεύσει; εἰς Ἄϊδος γὰρ οὐ πῶ τις
ἀφίκετο. καὶ οὐκ ἔστιν ἀσύνηθες τὸν δέ εἰς τὸν γάρ μεταλαμβάνεσθαι.
βέλος δ’ εἰς ἐγκέφαλον δῦ (Θ 85).

αἰτία γὰρ ἐστὶ τοῦ ἀναπαλῆναι τὸν ἵππον.

θάμβησεν δ’ Ἀχιλεὺς, μετὰ δ’ ἐτράπετ’, αὐτίκα δ’ ἔγνω

Παλλάδ’ Ἀθηναίην, δεινῶ δὲ οἱ ὅσσε φάανθεν (A 199-200).

ἴν’ οὕτως τὸ καταπληκτικὸν τῆς θεοῦ μηνύση. ἀλλὰ δύναται ὁ γὰρ
πλεονάζειν ἐπὶ τῆς ἀνταποδόσεως, ὡς Τρύφων, ὁμοίως τῶ

τίς γὰρ ὄδ’ ἄλλος Ἀχαιοὺς ἀνήρ ἠὺς τε μέγας τε (Γ 226)

καὶ ἐπὶ τοῦ

αἶ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι (ρ 251).

αἶ γὰρ δὴ οὕτως εἶη (Δ 189).

καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν τοιούτων οὐ δόξει μάχεσθαι ἢ σύνταξις, τοῦ γὰρ
κατ’ ἀρχὴν τιθεμένου.

Ἔτι ὁ γὰρ διαφέρει τῶν ἄλλων αἰτιωδῶν, καθὸ σχεδὸν ἅπασιν

συντάσσεται. ὅτι γὰρ παρεγένου· ἔνεκα γὰρ τούτου ἦλθες.

καὶ δῆλον ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι σύνδεσμοι χώραν εἶχον τὴν προτακτικὴν,

καὶ οὐδεὶς τῶ ἐτέρῳ ἐδύνατο ὑποτετάχθαι, οὔτε ὁ ἔνεκα τῶ οὔνεκα,

οὔτε ὁ οὔνεκα τῶ ἔνεκα, καὶ ἐπὶ τῶν ὑπολοίπων τὸ αὐτό· ὁ μὲντοι

γὰρ, τῶ δέοντι τόπῳ προσχρῶμενος τῶ ὑποτακτικῶ, ἀκωλύτως ἐν

ὑποτάξει παραλαμβάνεται. — Ὁ μὲν οὖν Τρύφων φησὶν ὡς ἐκ τῶν

δύο συνδέσμων ἐν καθίσταται τὸ αἰτιολογούμενον, ἔνεκα γὰρ τούτου

ἦλθες ὡς εἶνεκα τούτου ἦλυθας· ὅτι γὰρ παρεγένου· καὶ ἐπὶ τῶν

παραπλησίων τὸ αὐτό. τινὲς μὲντοι ἐπιπλοκὴν ἐξεδέξαντο τῶν αἰτιω-

δῶν συνδέσμων, ὥστε ἐξ αἰτίου αἴτιον· ενδ· τὸ αἰτιολογούμενον
 ἔνεκα γὰρ τούτου ἦλθες κα..νουσί τε οὕτως τῷ μὲν ἤλυθες τὸν
 γὰρ συντάσσοντες, τῷ δὲ τούτου τὸν ἔνεκα, ἦλθες γὰρ ἔνεκα τούτου·
 ὅτι γὰρ ἦλθες μέμφομαί σε, μέμφομαι γὰρ σε ὅτι ἦλθες ...
 ὁ Τρύφωνος δ' ἂν λόγος συνηγορηθείη, καθὸ πολλοὶ καὶ ἄλλοι σύν-
 241 δεσμοὶ ἰσοδυναμοῦντες παράλληλοι τίθενται, καὶ οὐ μόνον σύνδεσμοι, ἀλλὰ
 καὶ ἄλλα μέρη λόγου. οὐκ ἐκεῖνο μέντοι παραδεξόμεθα, ἐφ' οὗ φησι (p. 41
 Velsen) τὸν μὲν γὰρ ἓνα εἶναι σύνδεσμον, ἰσοδυναμοῦντα τῷ δέ, ἐν
 ὑποδείγματι τοιούτῳ· ἐγὼ μὲν καὶ Διονύσιος ἐδειπνοῦμεν, σὺ
 μὲν γὰρ οὐ παρεγένου. οὔτε γὰρ, φησιν, ὁ μὲν δεόντως ἐν
 προτάσει, οὔτε ὁ γὰρ ἐπ' αἰτίας τινὸς παραλαμβάνεται. εἷς οὖν ἐστὶν
 ἀντὶ τοῦ δέ, καὶ ὁ τύπος τῆς φωνῆς καὶ ἔτι ὁ τόνος αἰτιοὶ εἰσι τοῦ
 μὴ δοκεῖν τὸν μὲν καὶ γὰρ ἓνα εἶναι, ὡς ἐπὶ τοῦ αὐτὰρ ἐν ὑπολάβοιτό
 τις τὸν αὖ καὶ τὸν τὰρ εἶναι διὰ τὸν τόνον, καθὸ ὁ γὰρ ἀσυ-
 νέγκλιτος ὢν ἐπάγει ἐφ' αὐτὸν τὴν ὀξεῖαν, Ζεὺς γάρ. τοιοῦτον δὲ
 καὶ τὸ μὲν γάρ. ἢ μὲν γὰρ φωνὴ παρῆσδύεται ἄλογος, εἶγε τὰ εἰς ρ
 λήγοντα μετὰ βραχείας μόρια βαρύτερονά ἐστι, καὶ διὰ τοῦτο τοῦ πατήρ
 ἢ κλητικῆ ἐβαρύνθη ἐν τῷ πάτερ καὶ τοῖς παραπλησίοις· καὶ οὐκ ἄλογος
 ἢ ἀνάγνωσις Πτολεμαίου τοῦ ἀναλογητικοῦ, ἐν τῷ

αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν (Γ 1)

βαρύνοντος τὸ τέλος. καθὸ γὰρ πρόθεσις ἢ ὑπέρ, οὐκέτι δύναται ἀντι-
 κεῖσθαι, ὢνπέρ ἐστὶ τὸ τέλος ὀξὺ πάντοτε. — δεῦτερον καὶ οὐ παρά
 τινι παρελημμένος ἦν εἰς ἓν μέρος λόγου. — τρίτον ὡς καὶ ἐκ
 παραθέσεων τινων συνδέσμων ἄλλαι δυνάμεις συνδεσμικαὶ ἀποτελοῦνται.
 ὁ γοῦν μὲν, προσλαβὼν τὸν τοί, ἴσην δύναμιν ἀποτελεῖ πάλιν τῷ δέ.
 ἀλλὰ καὶ ὁ καί, ἔτι προσλαβὼν τὸν τοί καὶ ἔτι τὸν μήν, ἄλλην δύναμιν
 ἐπαγγέλλεται. πολλάκις τε δύο ἢ καὶ πλείονα μέρη λόγου ἐνὸς ἐπαγ-
 γέλλεται σημασίαν. τὸ γοῦν εἰς οἶκον τὸ αὐτὸ τῷ οἴκαδε, καὶ ἄλλα
 ἄπειρα. οὐδὲν οὖν κωλύει καὶ τὸν μὲν γὰρ δύναμιν ἐνὸς συνδέσμου
 ἐπαγγέλλεσθαι. τί γάρ, εἰ καὶ οὕτω τις ἐκδέξαιτο, τὸν γὰρ πλεονάζοντα,
 τὸν τε μὲν οὐκ ἀσυνήθως ἀντὶ τοῦ μήν παρεληφθαι;

οὐ μὲν γὰρ τί σε πεζὸν οἴομαι (α 173)·

οὐ μὲν γὰρ φιλότητί γ' ἐκεύθανον (Γ 453).

τοσαῦτα περὶ τοῦ γάρ.

242 Διότι. Ἐπὶ τούτου ἐπέστησάν τινες, εἰ μετὰ τῆς διὰ προθέσεως
 σύγκειται ὁ ὅτι σύνδεσμος ἢ τὸ ὅτι πτωτικόν, καὶ δῆλον ὅτι ἢ ἀπλοῦν
 ἢ ἐν παραθέσει τοῦ ὅ. καὶ εἶη ἂν συνηγορία τῆς τοῦ συνδέσμου συν-
 θέσεως ἢδε. τὸ αὐτὸ δηλοῖ τῷ ὅτι καὶ διότι, σύνταξίν τε τὴν αὐτὴν

ἔχει, ὅτι περιπατῶ, κινουμαι· διότι περιπατῶ, κινουμαι. — ἀλλὰ πρὸς γε ταῦτα ῥητέον· οὐδέποτε ἢ διὰ πρόθεσις, αἰτιώδης παραλαμβανομένη, ἐν συνθέσει ἐστί. δεῖ δὲ νοεῖν ὅτι τὸ διότι ἐν ἐστί μέρος λόγου, καθὸ ἐπεδείξαμεν τὰς προθέσεις ἐν ἀπτώτοις ἐνοῦσθαι. — ἔτι ἢ διὰ πρόθεσις, αἰτιώδης παραλαμβανομένη, ἐπ' αἰτιατικὴν φέρεται, δι' Ἀπολλώνιον, διὰ σέ. φέρε γὰρ οὕτως εἰπεῖν διὰ σοῦ, καὶ οὐκέτι αἰτιώδης ἢ διὰ. ἔνθεν φαμὲν αἰτιατικῆς τὸ τό εἶναι ἐν τῷ διὰ τὸ ἡμέραν εἶναι φῶς ἐστιν. ὁ δὲ ὅτι σύνδεσμος πῶσιν οὐκ ἀναδέχεται. — ἀλλ' οὐδὲ ἐκεῖνο ἀληθές ἐστιν, ὡς ἐπὶ τὸ αὐτὸ φέρεται τὸ διότι καὶ ὅτι. ὁ μὲν γὰρ λείπει τῷ ἀνταποδοτικῷ, ὁ δὲ οὐ. τὸ γὰρ οὕτω λεγόμενον, διότι ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστι λείπει τῷ διὰ τοῦτο [φῶς ἐστί]. τὸ δὲ ὅτι ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστιν αὐτοτελές. ὅτι περιπατῶ, κινουμαι· οὐ γὰρ δὴ γε τοιοῦτον ἔστιν, [δι]ότι περιπατῶ, διὰ τοῦτο κινουμαι. — φησὶ δὲ καὶ ὁ Τρύφων (p. 42 Velsen), ὡς τοῖς τοιούτοις μορίοις, πτωτικοῖς οὔσιν, ἀνταποδίδονται τὰ τοιαῦτα, ὡς ἐν τοῖς τοιούτοις ὅς τις περιπατεῖ, οὗτος κινεῖται· ὅ τι περιπατεῖ, τοῦτο κινεῖται. καὶ δῆλον ὅτι τὸ διότι, ἔχον τὴν αὐτὴν ἀνταπόδοσιν, ἔχει ἐγκείμενον πτωτικὸν τὸ ὅ τι, σαφὲς ποιοῦν κακ τοῦ πνεύματος, καθὸ μέση ἢ δασεῖα, ὑπαγορεύουσα τὴν διὰ πρόθεσιν ἐν τῇ παραθέσει. (οὐ γὰρ δὴ γε καὶ αὐτὸ μόριόν ἐστι τῶν ἡμαρτημένων, ὁμοίως τῷ εἶέν, εὐάν, εὐοί.) δεῖ δὲ νοεῖν ἐπὶ τῆς συντάξεως, ὅτι πτωτικὸν καθεστηκὸς τὸ διότι τρία μέρη λόγου δηλοῖ ἐν παραθέσει, τὴν τε πρόθεσιν, ἣν ἔφαμεν πάντοτε ἐν παραθέσει εἶναι αἰτιωδῶς παραλαμβανομένην, καὶ τὸ ὅ καὶ τὸ τί, καὶ ἐν πτώσεσι δὲ αἰτιατικαῖς, ἐφ' ἃς 243 καὶ φέρεται ἢ πρόθεσις. τούτων δὲ ἀπόδειξις ἢ τῶν ἑτερογενῶν παρείδυσις, δι' ὃν τινα, δι' ἣν τινα, καὶ ἐπὶ πληθυντικῶν δι' οὓς τινας, δι' ἃς τινας. τὸ γὰρ ἐπ' οὐδετέρου ἐλελήθει ἡμᾶς, καθὸ ἐν ὁμοφωνίᾳ παραλαμβάνεται κλίσεως ἐπὶ τε εὐθείας καὶ αἰτιατικῆς καὶ ἐπὶ κλητικῆς. — Τοῖς αὐτοῖς ἐπιχειρήμασι προσχρηστέον καὶ ἐπὶ τοῦ διότι καὶ ἔτι τοῦ καθότι. καὶ γὰρ ἢ κατὰ ἐν ἴσῳ παραλαμβάνεται τῇ διὰ, ὡς ἔφαμεν κατὰ ταύτην τὴν πρόφασιν ἐν ἴσῳ τῷ διὰ ταύτην τὴν πρόφασιν· κατὰ τοῦτο ἐλήλυθα, διὰ τοῦτο ἐλήλυθα. — οὕτως ἔχει καὶ ἢ εἰς καὶ ἢ πρὸς· πρὸς τί λυπῆ; διὰ τί λυπῆ; εἰς τοῦτο ἐλήλυθα, διὰ τοῦτο ἐλήλυθα. Ἰνα. Διαφορὰς ἔχει τὸ μόριον τρεῖς, συνδεσμικὰς μὲν δύο καὶ ἐπιρρηματικὴν μίαν, τόπου δηλωτικὴν. συνδεσμικὸν μὲν οὖν καθεστηκὸς τὰ συντασσόμενα ῥήματα μετατίθησιν εἰς τὰ καλούμενα ὑποτακτικά, καθότι καὶ ὁ ἐάν ἐπιζευκτικός, ἵνα γράψω, ἵνα γράψης, ἵνα

γράψη· ἐπιρρηματικῶς δὲ φυλάσσει τὴν ὀριστικὴν κλίσιν,

ἵνα τ' ἔτραφεν ἢ δ' ἐγένοντο (κ 417)·

ἔνθ' ἵνα ἐς κακόν ἐστιν.

καὶ τοῦτό γε διοίσει, ὡς συνήθως μὲν ἐστὶ σύνδεσμος καθεστηκῶς, ποιητικῶς δὲ ἐπίρρημα. Ἐχει δὲ καὶ τὰς συνδεσμικὰς διαφορὰς δύο οὔσας, μίαν μὲν αἰτιολογικὴν, ἑτέραν δὲ ἀποτελεστικὴν. ἐν γὰρ αἰτία τοῦ ἀναγνῶναί φαμεν οὕτως, ἵνα ἀναγνῶ ἐτιμήθην, ἵνα λοιδορήσω ἐπεπλήχθην· οὐκέτι δὲ τὸ αὐτὸ παρέπεται ἐν τοῖς τοιούτοις, δὸς ἵνα γράψω, ἵνα γράψης, ἵνα γράψη· Θέων διακινεῖ ἵνα ὑγιάνη, φιλοπονεῖ ἵνα ἐνάρετος γένηται. σαφὲς γὰρ ὅτι εἰς ἀποτελεστικόν τι παραλαμβάνεται ἐπὶ τῶν τοιούτων ὁ ἵνα.

Ὅπως. Καὶ τότε τὸ μόριον σύνδεσμος καθέστηκε, ταῦτ' ἀδηλῶν

τῷ ἵνα· πάλιν γὰρ τὸ ἵνα ὑγιάνη ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ ὅπως ὑγιάνη,

ἵν' ἀθανάτοισι φαεῖνοι (γ 2).

οὐκέτι μέντοι, ἐπίρρημα ὄν, τὸ αὐτὸ δηλοῖ· τὸ μὲν γὰρ ἵνα τοπικόν, τὸ δὲ ὅπως ἐν ἀναφορᾷ τοῦ πῶς. ὄν γὰρ τρόπον παρὰ τὸ ὅτε γίνεται τὸ πότε καὶ ἔτι ὁπότε, οἷος ποῖος ὁποῖος, ἡνίκα πηνίκα ὁπηνίκα, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ παρὰ τὸ ὡς ἐστὶ τὸ πῶς καὶ ὅπως. πολλάκι 244 γοῦν τὰ δίχα τοῦ π ἰσοδυναμοῦντα τοῖς διὰ τοῦ ο παραγομένοις, οἷος ἦν Τρύφων, τοιοῦτος ἦν καὶ Διονύσιος· ὁπόσος ἦν ὄχλος ἐν τῷ θεάτρῳ, τοσοῦτος κὰν τῇ ἀγορᾷ. τοιοῦτον οὖν ἐστὶ τὸ κείνου, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται (δ 109)·

ἀντὶ γὰρ τοῦ ὡς.

Ὅφρα. Πάλιν τὸ προκείμενον μόριον, σύνδεσμος καθεστηκός,

ἰσοδυναμεῖ τῷ ἵνα καὶ ὅπως, οὐκέτι μέντοι ἐπίρρημα ὄν, ὅμοιον χρονικῷ τῷ ἕως παραλαμβανόμενον,

ὄφρα μὲν ἡὼς ἦν (Θ 66)·

ἐν ἴσῳ γὰρ ἐστὶ τῷ ἕως. καὶ οἷμαί γε, ὡς ἐπίρρημα καθεστηκός καὶ ἀνταπόδοσιν ἐπιδέχεται ἐν τῷ

τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπετετο (Θ 67).

ἔνεκα τούτου καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ μεταφραζόμενον, λέγω δὲ τὸ ἕως. ὡς δὲ εἶπομεν, καὶ συνδεσμικὸν παραλαμβάνεται, ἰσοδυναμοῦν τῷ ἵνα καὶ τῷ ὅπως, ὅθ' οὕτως συντάσσεται,

ὄφρα πεποίθης (Α 524. ν 344).

δῆλον γὰρ ὡς ἔνεκα τῆς ἰσοδυναμίας τοῦ ἵνα πάλιν τὰ συνόντα ῥήματα ὑποτακτικὰ ἀποτελοῦνται. — Σεσημειώσθω δὲ ὅτι μόνον τῶν εἰς ἀληγόντων ἀνταποδοτικῶν ἀνεπέκτατόν ἐστιν· ἰδοὺ γὰρ τὸ τηνίκα τηνικαῦτα λέγεται, τόσα τσοαῦτα, τοῖα τοιαῦτα. ἴσως δὲ ὅτι οὐ τὴν αὐτὴν

ἔχει ἐξαρίθμησιν, εἶγε τῷ μὲν τηνίκα καὶ τοῖς ὁμοίοις παράκειται πηνίκα ὀπηνίκα, τῷ δὲ τόφρα οὐκέτι. ἴσως δὲ καὶ διὰ τὸ συνωνυμοῦν αὐτῷ, τὸ ἕως.

Μηδὲ ἐκεῖνο δὲ παραλειπτέον, ὡς ὁ ἵνα καὶ οἱ ἰσοδυναμοῦντες σύνδεσμοι παρὰ τὸ διάφορον τῆς συντάξεως, λέγω τὸ ἀποτελεστικὸν καὶ αἰτιολογικόν, καὶ διαφόρους ἔξουσι τοὺς συντασσομένους χρόνους, ὥστε τὸν μὲν ἀποτελεστικὸν καὶ μέλλουσι συντάσσεσθαι, τὸν δὲ αἰτιολογικὸν λεγόμενον παρῶχημένοις· τὰ γὰρ γεγονότα αἰτιολογεῖται. — ὁ γοῦν λέγων ἵνα γράψω ταῦτά μοι ἐγένετο, ὁμολογεῖ τὸ ἤδη 245 γεγραφέναι, ὥστε ἐνήρησεν ἤδη τὸ ἔγραψα καὶ αἰτίαν κατ' αὐτοῦ ἐπήγαγε· τὸ μέντοι οὕτω λεγόμενον δὸς ἵνα γράψω οὐπω γέγονε, τὸ δὲ μὴ γεγονὸς μέλλοντός ἐστιν ἀποτελεστικόν· μέλλοντι ἄρα συντάσσεται. — χωρὶς εἰ μὴ οὕτω νοήσαιμεν, δὸς ἵνα ἐν τελειώσει γένηται τὸ γράψαι. ὅπερ οἶμαι βέλτιον. καὶ γὰρ ὁ ἀπὸ τῶν φωνῶν κανῶν ὁμολογεῖ τὸν ἀόριστον, τουτέστι τὸν παρῶχημένον, εἶγε κερῶ μὲν ὁ μέλλον, ἔκειρα δὲ ὁ ἀόριστος, καὶ οὐ φαμεν δὸς ἵνα κερῶ ἀλλ' ἵνα κείρω. καὶ ὁ Δωριεὺς τοὺς μέλλοντας περισπῶν, οὐκέτι ἐπὶ τῆσδε τῆς συντάξεως περιέσπασεν· ἦσαν γὰρ αἱ φωναὶ οὐ μέλλοντος, ἀλλὰ ἀορίστου. πλείστας ἔχω ἐκθέσθαι εἰς τὸν τοιοῦτον λόγον παραθέσεις, ἃς ἐν τοῖς περὶ ὑποτακτικῶν παραθήσομαι, ἐν οἷς καὶ τὴν διαφορὰν ἐκθήσομαι τῆς καταλήξεως τῶν ὑποτακτικῶν, καὶ ὡς εἰς μίαν κατάληξιν πάντα συνέωσται, λέγω τὴν εἰς ω. ἐνθεν γὰρ καὶ ἡ ὑπόληψις τοῦ ἵνα γράψω, ὅτι καὶ μέλλοντος.

Ἰδιὸν τι παρηκολούθησε τοῖς συνεμπεσοῦσι συνδέσμοις αἰτιώδεσιν

..... ἐπιρρήμασι χρονικοῖς ἢ τοπικοῖς. συνεμπί... ἢ ἀπόδειξις. καὶ οὐκ ἀπίθανον ἔνεκα τούτου καὶ τὸν ἐπεὶ, αἰτιωδῶς παραλαμβάνομενον, ἔχειν χρονικὸν παρακείμενον ἐπίρρημα,

ἐπεὶ δὴ λίπε δῶμα Καλυψοῦς ἠυκόμοιο (θ 452),

ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν (α 2).

ἔστι δὲ κάκ τοῦ βίου τοιαῦτα τεκμήρασθαι. ὁ δεῖνα ἀγαθός ἐστιν, ὅπου γε φιλεῖ τοὺς ἀγαθοὺς· ἴσον γὰρ τῷ ἐπεὶ φιλεῖ τοὺς ἀγαθούς, ἢ ὅτι φιλεῖ τοὺς ἀγαθοὺς· ὅτε ἀπέδωκε τὴν παραθήκην, ὁπότε γε φιλοπονεῖ. — Οὐ μὴν ἐκεῖνό γε ἀληθές, ὡς τὰ μὲν μονοσύλλαβα τῶν ἐπιρρημάτων, συνεμπίπτοντα συνδέσμοις, παραλλαγὴν ἴσχει τόνου, τῶν μὴ οὕτως ἐχόντων τὸν αὐτὸν τόνον τηρούντων. τὸ γὰρ ποῦ περισπῶμεν, ἀλλ' οὐκέτι ἐν τῷ

246 Ὀδυσσῆος δέ που εὐνή (π 34)

παραπληρωματικῶ· καὶ τὸ νῦν, ἀλλ' οὐκέτι ἐν τῷ

καί νύ κεν (δ 363).
 τὸ μέντοι ὅπως καὶ τὰ τούτοις ὅμοια, ὡς πρόκειται, ταῦτά εἰσιν ἐν ἐπιρρήμασι καὶ συνδέσμοις. — Ἔστι δὲ εἰπεῖν, ὡς τὸ μὲν νῦν οὐδ' ὅλως ὁμοφωνεῖ, εἴγε πάντοτε μὲν τὸ ἐπίρρημα διὰ δύο, ὁ δὲ σύνδεσμος οὐ πάντως· καὶ εἰ τοῦτο, οὐ πάντως ὁμοφωνεῖ. — ἀλλ' οὐδὲ τὸ πού σύνδεσμός ἐστι παραπληρωματικός· οὐ γὰρ δὴ γε τὰ πλεονάσαντα μόρια ἐν λόγῳ σύνδεσμοι παραπληρωματικοί. ἰδοὺ γὰρ καὶ ἄλλα ἐπιρρήματα παρέλκει, καὶ οὐ πάντως σύνδεσμοι· ἐπὶ μὲν τοῦ βίου ὅστις θέλει ὑπαγέτω, καὶ ἔτι παρὰ τῷ ποιητῇ
 ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν (Θ 555),
 εἰ δ' ἄγε νῦν φίλε Φοῖβε (Π 667),
 οὐ σύ γ' ἔπειτα
 Τυδέος ἔκγονός ἐσσι (Ε 813),
 σοὶ δ' οὐπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσι (Ξ 143).
 κατὰ τοῦτο οὖν πλεοναζέτω καὶ τὸ
 νῦν εἴ τί που ἔστι, πίθοιό μοι (δ 193)
 καὶ
 Ὀδυσσεύς δέ που εὐνή (π 34),
 καὶ ὅσα ἐστὶ τοιαῦτα. ἀλλ' εἰ καὶ σύνδεσμός ἐστι τὸ πού, ἰδοὺ ὁμόφωνον ἐπιρρήματι ἐν τῷ
 εἴ που ἐσαθρήσειεν (Γ 450).
 ὄνπερ γὰρ τρόπον τοῖς ἄλλοις πύσμασι παράκεινται ἀόριστοι προφοραί, τὸ πλεόν ἐν χρόνοις δυσὶν ἐγκλιτικαὶ καθεστῶσαι, πῶς ἦλθεν; ἦλθέ πως· τίς ἔγραψεν; ἔγραψέ τις· πότε ἦλθεν; ἦλθέ ποτε· τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τῷ πού παρακίεται ἐγκλιτικὸν ἀόριστον τὸ πού. Χάριν. Δοκεῖ ἰσοδυναμεῖν συνδέσμῳ τῷ ἔνεκα, χάριν Ἀπολλωνίου ἔνεκα Ἀπολλωνίου. φησὶ δὲ καὶ ὁ Τρύφων (p. 42 Velsen), ὡς ἔνεκα τούτου τὸ μὲν ὄνομα καὶ χάριτα λέγεται καὶ χάριν, τὸ δὲ εἰς τοιαύτην σύνταξιν παραληφθὲν ὡς ἀντὶ συνδέσμου καθ' ἓνα σχηματισμὸν παραλαμβάνεται, ὅπερ παρείπετο συνδέσμοις. Ἔτι μέντοι φησὶν ὁ Τρύφων, ὡς παρὰ τὸν Εὐριπίδην καὶ ἔτι ἄλλοις ποιηταῖς ὀνομαστικῆς συντάξεως ἔτυχεν. ἐν μὲν γὰρ Κρήσσαις (fr. 469 Dindorf Nauck)
 247 ἐγὼ χάριν σὴν παῖδά σου κατακτενῶ,
 καὶ ἐν Αὔγῃ (fr. 270 Dindorf Nauck).
 καὶ βουθυτεῖν γὰρ ἠξίους ἐμὴν χάριν.
 τὰ γὰρ κτητικαῖς ἀντωνυμίαις συντασσόμενα ὀνόματά ἐστι, τῆς αὐτῆς πτώσεως τυχόντα καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ, ἐμὸν αὐλόν, ἐμὴν οἰκίαν, ἐμὴν χάριν ἐμοῦ οἶόν τέ ἐστι παραθέσθαι τὸ

ἔνεκα, ἔνεκα ἐμοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ χάριν ἐμὴν οὐκέτι, ἔνεκα ἐμὴν. τὸ τοιοῦτον δὲ φαμεν εἰς ἀπόδειξιν τοῦ τὸ χάριν ὄνομα εἶναι κατὰ τὰς τοιαύτας συντάξεις. — οὐδὲν μέντοι κωλύει καὶ τὸ ἔθιμον ἐκδέξασθαι ὄνομα, λιπούσης προθέσεως τῆς εἴς, ὥστε οὕτως ἀκούειν, χάριν Ἀπολλωνίου εἰς χάριν Ἀπολλωνίου, εἶγε καὶ τὸ ἐμὴν χάριν ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ εἰς ἐμὴν χάριν. καὶ φαίνεται ὅτι ἡ ὕφεσις τῆς προθέσεως προῆξε τὸ χάριν ἰσοδυναμεῖν τῷ ἔνεκα. πάνυ δὲ ἐστὶ κάκεινου ἀπόδειξις. ἡ τοιαύτη σύνταξις ἐπὶ γενικὴν φέρεται, χάριν Θεῶνος, χάριν Δίωνος, ἐφ' οὗ ἔφαμεν λείπειν τὴν εἴς. τοιοῦτον δὲ ἐστὶ καὶ τὸ ἐμὴν χάριν, εἶγε πᾶσα κτητικὴ ἀντωνυμία γενικῆς ἐστὶ πτώσεως ἀντωνυμία, τοῦ ἐπιφερομένου κτήματος ἀδιάφορον ἔχοντος τὴν ἐπιφορὰν τῆς πτώσεως. τούτου οὖν τῆδε ἔχοντος, πάλιν τὸ ἐμὴν χάριν ἢ σὴν χάριν ἴσον ἐστὶ τῷ χάριν μου, ὡς εἰ ἐμὴν δούλην δούλην μου, ἐμὴν οἰκίαν οἰκίαν μου.

Τοσαῦτα περὶ τῶν αἰτιολογικῶν.

Παρὰ τοῖς πλείστοις ἐστὶ πρόληψις, ὡς οἱ καλούμενοι παραπληρωματικοὶ σημασίαν τινὰ οὐ ποιοῦνται. ὁ γοῦν Τρύφων (p. 35 Velsen) ἐν τῷ ὄρω βουλόμενος καὶ αὐτοὺς ἐμπεριλαβεῖν, φησὶ καὶ τὸ κεχηνὸς τῆς ἐρμηνείας ἔστιν ὅπου παραπληρῶν, ἀπέικασε δὲ καὶ αὐτὸν ταῖς καλουμέναις στοιβαῖς. ὃν γάρ, φησι, τρόπον εἰς τὰς συνθέσεις τῶν ἀμφορέων εὐχρηστεῖ ἡ τῶν στοιβῶν παρένθεσις ὑπὲρ τοῦ μὴ καταθραύεσθαι τοὺς ἀμφορεῖς, τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον ὑπὲρ τοῦ τὰ τῆς φράσεως μὴ τραχύνεσθαι ἢδε ἡ σύνταξις τῶν μορίων παραλαμβάνεται.

Ἔτι δὲ καὶ τινές φασιν οὐ δεόντως αὐτοὺς συνδέσμους εἰρήσθαι, 248 εἶγε συνδέσεως λόγων οὐκ εἰσὶν αἴτιοι. Καὶ φησι Χαιρήμων ὁ Στωικός, ὡς κατὰ τι εἶησαν ἄν σύνδεσμοι. σύνδεσμον γάρ, φησι, καλεῖσθαι καὶ αὐτὴν τὴν φωνὴν καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς δηλούμενον, ᾧ λόγῳ καὶ τινα ἕτερα σχήματα. φαμέν [τι] πατρωνυμικὸν καὶ τὸ ἐν χαρακτῆρι πατρωνυμικὸν καὶ τι ἐν δηλουμένῳ, καὶ ἔτι τὰ κτητικά, καὶ ἄλλα πλεῖστα τοιαῦτα. ὡς οὖν τὸ τύπῳ πατρωνυμικῷ προσκεχρημένον, οὐ μὴν δηλουμένῳ, πατρωνυμικὸν καλεῖται, ὥσπερ τὰ τύπῳ ἀρσενικά, οὐ μὴν δηλουμένῳ, ἀρσενικά καλεῖται, οὕτω καὶ ἄν τύπῳ ἢ ὁ παραπληρωματικὸς κεχορηγημένος συνδεσμικῷ, μὴ μὴν δηλουμένῳ, εἰρήσεται σύνδεσμος. ἀμέλει αὐτοὶ οἱ σύνδεσμοι πλεονάσαντες οὐδὲν συνδέουσι καὶ σύνδεσμοι καλοῦνται. οὐδὲν οὖν κωλύει, καθότι καὶ ὁ Φιλόπονος ἀπεφήνατο, συνδέσμους καλεῖσθαι τοὺς παραπληρωματικούς. καὶ τοῦτό φησι δεδωκώς, ὅτι οὐδὲν συνδεσμικὸν δηλοῦσιν.

Ἄ δὲ καὶ Τρύφων (p. 43 Velsen) παρέθετο, ἐκθήσομαι. Φησὶν· ἦτοι

συλλαβαί εἰσιν ἢ λέξεις. καὶ εἰ μὲν συλλαβαί, τινων λέξεων εἰσι μέρη, καὶ ἦτοι τελικαὶ ἢ ἀρκτικά, καὶ τελικαὶ μὲν λέγει δὴ, βούλομαι δὴ, ἀρκτικά δὲ ἐγὼ δὴ βούλομαι, ἐγὼ δὴ λέγω. ἦν δὲ ἐν ἀμφοτέροις ἀσύστατον. — Οὐ γὰρ ἐστὶ τις συλλαβὴ παντὸς μέρους λόγου ληκτική, γενήσεται δὲ ἐν τῷ Ἀπολλώνιος δὴ, ἐγὼ δὴ, βούλομαι δὴ· καὶ ἐπὶ τῶν ὑπολοίπων τὸ αὐτό. ἀλλ' εἰ καὶ προστιθεμένη ἔξωθεν ἐστὶν ἐν παραγωγῇ συλλαβῇ, πάλιν τὸ αὐτὸ ἐπιχείρημα ἀρκέσει· ἐκάστη γὰρ τῶν παραγομένων λέξεων δεκτικὴ ἐστὶν ἰδίας συλλαβῆς, ὡς τῶν τρίτων τὸ σι, λέγησι, ἔχησι, παμφαίνησιν· ἢ τῶν δευτέρων εἰς θα, λέγησθα φέρησθα, καὶ ἐπὶ τῶν πρώτων τὸ μι,

τάων ἦν κ' ἐθέλωμι (I 397),

οὐδ' ἂν ἐῶμι (π 85).

καὶ οὐχ οἷόν τ' ἐστὶν εἰπεῖν λέγωσι οὔτε λέγωθα. καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων τὸ αὐτό, λέγω δὲ πάλιν ἐπὶ τοῦ τοιόσδε, μὴ κατὰ παντὸς ὀνόματος ἐφικνεῖσθαι τὸ δε· ἢ ὅτε οὕτως φαμέν, τοῖος τοιοῦτος. πῶς οὖν πάλιν τὸ δὴ ἐστὶν ἐν τῷ λέγω δὴ, λέγεις δὴ, λέγει δὴ; σαφὲς οὖν ὅτι τὸ τοιοῦτον μᾶλλον λέξεως ἢ περ συλλαβῆς, εἶγε καὶ ἐν ἐπιρ-249 ρήμασι καὶ συνδέσμοις τὸ τοιοῦτον ἐστὶν εὐρέσθαι. Ἄλλ' οὐδὲ ἀρκτικὴ ἐστὶ συλλαβή. πάλιν γὰρ πῶς πάσης λέξεως ἢ αὐτῆ συλλαβῆ ἀρκτική; πῶς τε ἐπὶ τοῦ ἐγὼ δὴ λέγω ἢ τῶν παρῳχημένων κλίσις οὐκ ἐγένετο κατὰ τὴν δὴ συλλαβὴν; τὸ τοιοῦτον γὰρ παρέπεται ῥήμασιν. οὐ γὰρ δὴ γε οἱ παραπληρωματικοὶ σύνδεσμοι προθέσεις εἰσίν, ἵνα συντεθέντες προτακτικοὶ γίνωνται, καθότι τὸ καταβαίνω καὶ τὰ ὅμοια. Οὕτω μὲν οὖν συνάγει ὁ Τρύφων (p. 43 Velsen) ὡς οὐ συλλαβαί, ᾧ καὶ συνηγορήσωμεν, ἔτι τινὰ προσθέντες, συνάγει οὖν ὅτι λέξεις, παραλείπων τὸ ἀναγκαιότατον. ἐν γὰρ δὴ τῇ προτάσει φησὶ τοῦ λόγου, εἰ λέξεις, ὀφείλουσι τι δηλοῦν. ὅπερ αὐτοὶ ἀναπληρώσωμεν. οἷς δὲ λόγοις ἐχρήσατο εἰς τὸ λέξεις εἶναι, πάλιν ἐκθετέον. — Σαφὲς μὲν οὖν ὅτι, ἐν οἷς οὐ συλλαβαί, ἐν τούτῳ λέξεις, ἰδίον τε λέξεων τὸ μεταλαμβάνεσθαι εἰς ὁμοιοσήμους, βροτός ἄνθρωπος, αὐτὰρ δέ. τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ προκείμενοι σύνδεσμοι νύ δὴ ῥά. — πᾶν μόριον ἐγκλιτικὸν λέξις ἐστίν, ἢ λθὲ τις, ἄνθρωπός εἰμι· πάμπολλοι δὲ εἰσιν οἱ παραπληρωματικοὶ ἐν ἐγκλίσει, ὡς ὁ γέ, ὁ ῥά, ὁ θήν, ὁ νύ. — δύο λέξεων ἢ τριῶν οὐσῶν ἀκάλυτον τὸ ἐπάλληλον τῆς ὀξείας· καὶ κατὰ τοῦτο οὖν λέξεις τὰ προκείμενα μόρια· ἰδοὺ γὰρ ἐν τῷ

ἢ νύ σέ που δέος ἴσχει (E 812)

καθ' ἐν ἕκαστον μέρος λόγου ἢ ὀξεῖα ἀνέστη.

Τῆς μὲν οὖν φωνῆς κανόνες οἶδε εἰσί· τοῦ δὲ δηλουμένου, ὅπερ

καὶ μᾶλλον ἀναγκαῖον ἦν, παραθετέον. — οὐκ εἶ τι μέρος λόγου κατὰ τινὰ λόγον παρέλκεται, τοῦτο οὐχὶ πάντως λέξις, ἐπεὶ οἶόν τ' ἐστὶν εἰς τὸ τοιοῦτον παραθέσθαι πάντα τὰ μέρη τοῦ λόγου ἔν τισι συντάξεσι, μάλιστα ὑπὸ ποιητικῆς ἀδείας, πλεονάζοντα. ποίαν γὰρ ἔχει χώραν τὸ πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος (Ζ 377),

λέγω τὸ κατὰ τὸ λευκώλενος; — ἀλλ' ἴσως πρὸς τὸ τοιοῦτον ἐκεῖνο εἰρήσεται· ἀλλ' ἐν ἑτέροις τὰ παρέλκοντα δηλοῦσί τι, ἐπεὶ πάλιν οὐ παρέλκει τὸ

λευκώλενος Ἥρη (Α 55),

δεδείξεται οὖν ὡς οὐ πάντοτε πλεονάζουσιν οἱ παραπληρωματικοί, ἀλλὰ 250 καὶ ποτε τόπον ἴσχουσι τὸν σημαίνοντά τι. ἔστιν ὑποδείγματα παρέλκοντος μὲν τοῦ γέ

οὗτός γ' Ἀτρείδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων (Γ 178),

καὶ ἐν συνδέσμῳ ἄρα γε ἡμέρα ἐστί; καὶ ἐν τῷ σύ γε,

μὴ σύ γ' ἀνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι (Π 89),

καὶ μὲν τοί γε· οὐ μὴν ἔτι ἐν τῷ καλῶς γε· ἐπιτέταται γὰρ ἢ ἔκπληξις, ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ.

τοῦτό γέ μοι χάρισαι (lyr. gr. III 3 p. 1356 Bergk),

τοῦτό γέ μοι λάλησον ἔμφασις ἰκανὴ μειότητος καὶ τοῦ μηδὲν ἄλλο ἀποφαινομένου. καὶ παντί γε προὔπτον, ὡς διαφέρει τὸ τοῦτο εἰπέ τοῦ τοῦτό γε εἰπέ. πῶς οὖν ἔτι οὐδὲν πληροῦσιν οἱ παραπληρωματικοί; — Ἐτι ὁ δὲ σύνδεσμος ὅπως παραλαμβάνεται καὶ ἐπὶ ποία δυνάμει, ἐκτεθείμεθα. ἀλλὰ προσλαβὼν τὸν γέ ἄλλο τι ἐπηγγείλατο. οὐ γὰρ ὡς ἐν τῷ ἄρα γε ἡμέρα; παρείλκετο ὁ γέ καὶ ἐν τῷ δέ γε. καλούμενον γοῦν ἔστιν εὐρέσθαι παρὰ τοῖς Στωικοῖς τὸν δέ γε ὄντα προσληπτικόν. τοὺς γὰρ ἀπὸ συναφῆς λόγους εἰς σχηματισμὸν μετιόντας ἢ τοιαυτὴ σύνταξις ἢ τῶν συνδέσμων ὑπάγει, εἰ ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστίν· ἡμέρα δέ γέ ἐστίν· καὶ ἐπεὶ ἐν προσλήψει ἐγένετο ὁ λόγος, προσληπτικοὶ οἱ τοιοῦτοι σύνδεσμοι. — Τὸ δ' αὐτὸ συμβέβηκε καὶ ἐπὶ τοῦ ἀλλά καὶ ἀλλὰ μὴν. πάλιν γὰρ ὁ μὴν παραπληρωματικός, συνῶν τῷ ἀλλά, τὴν αὐτὴν πρόσληψιν ἀποτελεῖ, ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστί, καὶ σχεδὸν ἀμφοτέρων τῶν συντάξεων μία δύναμις· ἐκ γὰρ τῶν αὐτῶν εἰσιν. ὁ γὰρ δέ ἰσοδυναμεῖ τῷ ἀλλά (καὶ τοῦτο ἐδείχθη), ὅς προσλαβὼν παραπληρωματικὸν τὸν γέ προσληπτικὸς ἐγένετο καὶ πάλιν ὁ ἀλλά, παραπληρωματικὸν προσλαβὼν τὸν μὴν, τὸ αὐτὸ ἐγένετο. πολλάκις δὲ καὶ ὁ γὰρ προσέρχεται τῷ ἀλλά, ἀλλὰ γὰρ ἡμέρα ἐστί· καὶ εἰ ὁ γὰρ σύνδεσμος, καὶ ὁ μὴν καὶ ὁ γέ σύνδεσμοι. — Ἐτι ὁ πέρ παρέλκει 251 ἐν τῷ εἶπερ ἡμέρα ἐστί (καὶ διότι, εἴρηται)· ἀλλ' οὐκέτι ἐν τῷ

καίπερ ἀγαθὸς ὢν. ὑπεναντίωσιν γὰρ ἐδήλωσεν ὁ καίπερ καὶ
δῆλον ὅτι διὰ τὸν πέρ, ὅπου γε καὶ κατ' ἰδίαν ὁ πέρ ἐναντιωματικός
ἐστι μετ' αὐξήσεως,

ἀγαθός περ ἑών (A 131),

σώφρων περ ὦν· τὸ γὰρ ἐναντίον τῷ

τοῦτό γέ μοι χάρισαι (Iyr. gr. III3 p. 1356 Bergk),

ἀπειργάσατο. — Ἄς ἔχει δυνάμεις ὁ καί, εἴπομεν. ἀλλὰ προσλαβὼν
τὸν μὴν ἀποδεικτικός γίνεται, πάλιν ὑπαγομένης ἐναντιώσεως, οὐ
βλέπω, καὶ μὴν ἡμέρα ἐστίν· ἐψεύσατο, καὶ μὴν ἀγαθός
ἐστι. πῶς γὰρ ἂν τις ἐπὶ τῶν τοιούτων συντάξεων παρέλκειν φαίη
τοὺς συνδέσμους; ἔνεκα τούτου τὸ

ἀγαθός περ ἑών, θεοεἰκελ' Ἀχιλλεῦ (A 131)

εἰς τὸν δὴ μεταλαμβάνεται, ὅτι μὴ κυρίως τὸ δηλούμενον αὐτοῦ
ἀπαιτεῖ ὁ λόγος. — Ὁ ἢ διαζευκτικός ἐπηύξηται διὰ τοῦ τοί, οἷον ἐν
τῷ ἦτοι. ἀλλ' οὐκέτι ἐν τῷ μέντοι οὐδὲ ἐν τῷ καίτοι. πάλιν γὰρ
διαφέρει τὸ καίτοι παρητήσατό με τοῦ καὶ παρητήσατό με. ὃ
τε μέντοι οὐχ ὁ αὐτὸς τῷ μέν, τῷ δὲ δέ. ἐφ' οὐ πάλιν καὶ ὁ γέ
πλεονάζει ἐν τῷ μέν τοί γε. — Ἔτι ὁ δὴ ὡς μὲν παρέλκει, παντὶ
προὔπτον· ὡς δὲ καὶ πολλάκις μετάβασιν λόγου ποιεῖται, σαφὲς ἐκ τῶν
τοιούτων

οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες (O 3),

καὶ τῶν παραπλησίων. νοοῦμεν γὰρ λόγου ἔκλειψιν καὶ ἀρχὴν ἑτέρου,
ὡς εἰ καὶ ἐν περιγραφῇ κατελιμπάνετο ὁμοίως τῷ

ὡς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον (I 1),

ὡς ὁ μὲν ἔνθ' ἠρᾶτο (η 1).

Ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τοῖς καλουμένοις πρὸς ἡμῶν μὲν συλλογιστικοῖς,
πρὸς δὲ τῶν Στωικῶν ἐπιφορικοῖς ἔστι παραδέξασθαι τὴν σημασίαν
αὐτῶν. τὸν τοίνυν ἐκ δύο παραπληρωματικῶν συνεστῶτα, καὶ ἔτι μετὰ
252 τοῦ γὰρ ἐν τῷ τοιγάρτοι, καὶ μετὰ τοῦ οὖν τοιγαροῦν. δυνάμιν γὰρ
ἔχουσιν οἱ τοιοῦτοι ἴσην τῷ ἄρα συστελλομένῳ κατὰ τὸ α. καὶ εἴρηται
μὲν ἐπιφορικοί, καθὸ ἐπιφέρονται τοῖς λελημματισμένοις, ἀλλὰ μὴν
ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἄρα ἐστὶ, τοιγαροῦν φῶς ἐστὶ, φῶς τοίνυν
ἐστὶ· συλλογιστικοὶ δέ, καθότι ἐπὶ τισιν ἀποδείξεσιν, ἐπισυλλογιζόμενοι
τὸ συναγόμενον, προσχρώμεθα τοῖς συνδέσμοις τοῖσδε, ἔχεις μου
πέντε δραχμάς, ἔχεις δὲ καὶ τρεῖς, ἔχεις ἄρα ὀκτῶ δραχμάς,
ἔχεις τοίνυν ὀκτῶ δραχμάς. Ἄπειρος ἢ καθ' ἓνα ἕκαστον σύν-
δεσμον ἀπόδειξις εἰς τὸ ὅτι καὶ δηλοῦσιν οἱ παραπληρωματικοί.
ἀλλ' ἐπεὶ πλείονες μὲν εἰσι ταῖς φωναῖς, τοῖς δὲ δηλουμένοις ἐλάττονες,

ἀρκετή ἢ ἐξ ἑνὸς ἐκάστου ἰσοδυναμοῦντος ἀπόδειξις. περισσὸν γὰρ τὸν
ῥά παραλαμβάνειν τοῦ δὴ ἀποδειχθέντος, ἢ τὸν θῆν ἢ τὸν νύ, ἐπεὶ
τὸ αὐτὸ τὸ

ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε (B 1)

τῷ

οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχρεσφι (O 3)

καὶ τῷ ... Ταῦτα μὲν ὡς δηλοῦσιν οἱ παραπληρωματικοί.

Κάκεϊνο δὲ ὑποθησόμεθα, δι' ἣν αἰτίαν ἀπὸ τοῦ πλεονάσματος τὴν
ὀνομασίαν ἔσχον. δέδοται γὰρ ὅτι σύνδεσμοι καὶ δηλοῦσί τι, τὸ δὲ
πλεῖον αἰεὶ ἐπικρατεῖ τοῦ ἐλάττονος. καὶ περισσὸν εἰς τοῦτο παρατί-
θεσθαι, χωρὶς εἰ μὴ ἐπ' αὐτῶν τῶν συνδέσμων. ἀπειράκις οἱ συμπλε-
κτικοὶ συμπλέκουσιν, ἵνα ἅπαξ καὶ αὐτοὶ πλεονάσωσι· καὶ ἔνεκα
τούτου ἐπεκράτησε τὸ καλεῖσθαι αὐτοὺς συμπλεκτικούς. τὸ αὐτὸ καὶ
ἐπὶ τῶν ὑπολοίπων, εἰ καὶ που εὐρεθεῖεν πλεονάζοντες. ἔθθεν αἱ
δέουσαι ὀνομασῖαι ἔμμενον. οἱ μὲντοι παραπληρωματικοὶ σύνδεσμοι
καλούμενοι, τὸ πλεόν πλεονάσαντες ἢπερ δηλοῦντες, κατὰ τὴν ἐναν-
τίαν παράθεσιν τοῦ συνδέσμου ἀπὸ τοῦ πλεονάσαντος τὴν ὀνομασίαν
ἔσχον. οὕτως γοῦν ἐπλεόναζον, ὥστε καὶ τοὺς πλείστους λαθεῖν τὸ
δηλούμενον τὸ ἐξ αὐτῶν. ἦν δὲ καὶ ὁ πλεονασμὸς αὐτῶν χρειώδης
ἄγαν. ἢ τε γὰρ ἀνά χεῖρα ὀμιλία καὶ αἱ συντάξεις αἱ ἀρχαῖαι καὶ πᾶσα
ποιητικὴ γραφὴ τρέπεται ἐπὶ τὴν εὐφωνίαν, καὶ διὰ τοῦτο εὐχρηστα τὰ
προκείμενα μόρια, καθότι περ, ὡς πρόκειται, ἀπείκαζον αὐτὰ τινες τῇ
προσκεϊμένην στοιβῇ τοῖς ἀμφορεῦσι. καὶ ὡς ἐπὶ στοιχείων οἷόν τέ ἐστιν
ἀναγκαῖον εὐρέσθαι πλεονασμόν, ἐν ᾧ οὐ πάντως τὸ στοιχεῖον οὐ
στοιχεῖον, καθὸ ἐπλεόναζε· πάλιν γὰρ παρελαμβάνετο εἰς δήλωσιν τινος
253 (καὶ ἐκκείσθω ὑπόδειγμα τὸ ἐπὶ τοῦ ν, ὃ μάλιστα πάμπολλόν ἐστιν ἐν
τῷ πλεονασμῷ, ἔνεκα εὐφωνίας παραλαμβανόμενον ἐπὶ παντὸς βραχυ-
καταλήκτου ῥήματος, ἔλεγεν, ἔλαβεν, καὶ ἐπὶ δοτικῶν τῶν εἰς σι-
ληγουσῶν, παισίν, χρήμασιν· οὐ μὴν ἐν τῷ λέγει καὶ λέγειν. νῦν
γὰρ ἐν λεκτῷ προσῆει· ἐκ γὰρ ὀριστικοῦ ἀπαρέμφατον ἀκούομεν)· τὸν
αὐτὸν δὴ τρόπον ἐδείχθη καὶ τὰ προκείμενα μόρια ὅτε μὲν ἔνεκα
δηλουμένου παραλαμβανόμενα, ἅπερ ἦν καὶ σπανιώτατα, ὅτε δὲ ἔνεκα
εὐφωνίας, ὅπερ πλεόν καθειστήκει. καὶ, ὡς ἔφαμεν, ἔνεκα τούτου
ἐπεκράτησεν ἡ ὀνομασία.

Προσθεῖην δ' ἂν καὶ τοῦτο, ὡς οὐδὲ ἀπὸ τοῦ δηλουμένου δυνατόν
ἦν τὴν ὀνομασίαν θέσθαι. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι τῶν συνδέσμων ἐν πλείοσιν
ὄντες φωναῖς ἐν ἐπηγγέλλοντο, τὸ συμπλέκειν οἱ συμπλεκτικοί, τὸ δὲ
διαζευγνύειν οἱ διαζευκτικοί, τὸ δὲ διαπορεῖν οἱ διαπορητικοί, καὶ ἐπὶ

τῶν ὑπολοίπων τὸ αὐτό. οἱ μέντοι παραπληρωματικοὶ οὐχ ἔν ἐπηγγέλλονται κατὰ τὸ δηλούμενον, εἶγε ὁ μὲν δὴ περιγραφὴν τινα ἐδήλου, ὁ δὲ πέρ ἐναντιότητά τινα μετ' αὐξήσεως, καὶ ἔτι ὁ γέ μειότητα ἢ ἐπίτασιν θαυμασμοῦ. καὶ εἰ διάφοροι κατὰ τὸ δηλούμενον, πῶς ἦν δυνατόν μίαν ὀνομασίαν ἀπὸ τοῦ δηλουμένου χωρίσαι; οὔτε γὰρ περιγραφικοί, ἐπεὶ οὐ πάντες, οὔτε ἐναντιωματικοί, ὡς πρόκειται. ὑγιῶς ἄρα ἀπὸ τοῦ πεπλεονακότος σχήματος ἐπικοινωνῶς κατὰ πάντων ἢ ὀνομασία ἐτέθη. — Καί μοι δοκεῖ παραπλήσιόν τι ἀναδεδέχθαι τῷ καλουμένῳ παρωνύμῳ ὀνόματι. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἰδικά, ἔχοντα ἐν τὸ δηλούμενον, ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ ὀνόματος ἀπὸ τοῦ δηλουμένου, τὰ πατρωνυμικά ἀπὸ τοῦ τὸν πατέρα δηλοῦν, τὰ κτητικὰ τὰ ὑπὸ τὴν κτῆσιν πεπτωκότα, καὶ ἔτι τὰ συγκριτικὰ καὶ τὰ ὑπόλοιπα. καὶ ἐπεὶ τὰ καλούμενα παρωνύμα ἐν πλείστοις σημαιομένοις κατεγίνετο, πάλιν εἰς μίαν ὀνομασίαν μετετίθετο, λέγω τὴν κοινῶς πᾶσιν ἀκολουθήσασαν, καθὸ πάντα παρηγμένα ἦν. ἔνθεν ἀπὸ τῆς φωνῆς ἢ θέσεως τοῦ ὀνόματος. Καὶ τοσαῦτα μὲν τὰ περὶ ἐννοίας τῆς τῶν παραπληρωματικῶν.

254 Ἰτέον ἐξῆς ἐπὶ τὰς φωνάς.

Ποιητικὸν ὄντα τὸν αὐτὸ καὶ ἔτι τὸν τάρ θεματικούς ἂν παραδεξαίμεθα. τινὲς γὰρ φασὶ τὸν αὐτὰρ σύνδεσμον ἀποκοπέντα μὲν εἶναι αὐτῷ, ἀφαιρεθέντα δὲ τάρ. ἦν δὲ τὸ τοιοῦτον οὐκ ἀληθές. τί γὰρ οὐχὶ ὁ ἀτάρ τοῦτ' ἀνεδέχετο, ἐντελέστερος ὢν; ἀλλ' εἰ οὐ καθολικὰ τὰ πάθη, ἐκεῖνό γε συνελέγξει τὸν λόγον. τὰ πάθη τῶν φωνῶν ἐστίν, οὐ τῶν σημαιομένων. τὸ δῶ δηλούμενον μὲν ἔχει τὸ δῶμα, οὐ μὴν λεγόμενον. τῆς γὰρ λεγομένης φωνῆς ἦν τὸ πάθος. καὶ ἔτι τὸ λῶ ἀφηρημένον ἐκ τοῦ θέλω, ἢ καὶ τὸ βῆ ἐκ τοῦ ἔβη, πάλιν τὸ αὐτὸ ἔχει δηλούμενον. ἔστι γοῦν καὶ ἐπὶ μιᾶς λέξεως τὸ αὐτὸ παραστήσαι. τὸ ἄβαλε ἐντελέες ἐστίν, καὶ σαφές ἐκ τῆς ἐκτάσεως τοῦ α. καὶ ἀφαιρεθὲν γὰρ τὸ αὐτὸ δηλοῖ,

βάλε δῆ, βάλε κηρύλος εἶην (Alcm. fr. 26 Bergk³).

ἀλλὰ μὴν καὶ ἀποκοπὴν τὸ α ὅπερ πάλιν μέγιστον τεκμήριόν ἐστίν τοῦ τὸ ἄβαλε μὴ πεπλεονακέναι τῷ α. οὐ γὰρ εἰς τὸν πλεονασμὸν καταντῶσιν αἰεὶ αἱ ἀποκοπαί, οὐδ' οἱ πλεονασμοὶ τὸ δηλούμενον ἔχουσιν, ἐπεὶ οὐκέτι πλεονασμοί. τὸ γοῦν ἀλαλητός οὐ διὰ τοῦ κατ' ἀρχὴν α τὸ λαλητός ποτε δηλώσει, οὐδὲ ἄλλο τι τῶν οὕτως πεπλεονακότων. εἶπερ οὖν ὁ αὐτὰρ σύνδεσμός ἐστίν συμπλεκτικός, καὶ ὁ τάρ συμπλεκτικὸς γενήσεται καὶ ὁ αὐτῷ. εἰ δὲ παραπληρωματικὸς ὁ αὐτῷ καὶ ὁ τάρ, τμήμα ὄντες τοῦ αὐτάρ, καὶ ὁ αὐτάρ παραπληρωματικὸς. Ἐπὶ γοῦν τοῦ ἄρα οὐκ ἔστιν ἄντικρυς οὕτως ἀπίσασθαι τὸν λόγον,

καθὸ οὐ μόνον ἐπιφορικός παραλαμβάνεται, ἀλλ' ἀπειράκις καὶ παρα-
πληρωματικός,

ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε (Π 502),
καὶ

τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον (β 13).

φασὶ γὰρ καὶ ἐπὶ τούτων τὸν μὲν ῥά ἀφαιρεθῆναι τοῦ α, τὸν δὲ ἄρ
255 ἀποκοπῆναι. καὶ ἦν ἡ ἀποκοπὴ νομικὴ, εἰς ἡμίφωνον καταντῶσα. καὶ
πάνυ γε πιθανὸν παραδέξασθαι τὴν τοῦ ρ μονὴν ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν
συνδέσμων· αὕτη γὰρ ἦν διακριτικὴ τῆς ἀφαιρέσεως καὶ τῆς ἀποκοπῆς,
ἐπεὶ, εἰ συναπεκέκοπτο τὸ ρ ἢ συναφήρητο, ἄδηλον τὸ πάθος.

Η. Ἐν ἀρχῇ τιθέμενος περισπᾶται, ἐν δὲ ὑποτάξει ἐγκλίνεται,

ἢ μεγάλ' ἐβρόντησας (υ 113),
μεγάλα δὲ ἐβρόντησας·

τί ἢ δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων (Ο 244)·

ἐν ἴσῳ γὰρ ἐστί τῷ τί δή. φησὶν ὁ Τρύφων (p. 44 Velsen) τὸν λόγον ψευδῆ
εἶναι, ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἐπ' ἄλλων μερῶν λόγου τὸ τοιοῦτον ἐπιδειξαι. τὰ
γὰρ οὕτω καὶ προτασσόμενα καὶ ὑποτασσόμενα ἐγκλιτικά ἐστί μόρια,
καὶ [οὐ] πάντως τῷ δηλουμένῳ παρήλλακται, ὡς ἔχει τὰ ἀντωνυμικά,
ἐμοῦ ἦρπασεν, ἦρπασέ μου· σοῦ ἦρπασεν, ἦρπασέ σου.

προσθειμένον δ' ἂν καὶ τὰ πύσματα οὕτω λεγόμενα ποῦ ἀπῆλθες;
ἀπῆλθές που· πῶς ἀπῆλθες; ἀπῆλθές πως. παρείπετο οὖν καὶ
τῷ η ταυτόν. τῷ αὐτῷ λόγῳ πλέον ἐπεμέμφετο τοὺς ἐγκλίνοντας
μὲν κατ' ἀρχὴν τὸ ως, ἐν δὲ μέσῃ τῇ φράσει περισπῶντας,

ἀλλ' οὐδ' ὡς ἐτάρους ἐρρύσατο (α 6).

πάλιν τῷ αὐτῷ λόγῳ, ὅτι μὴ τῶν ἐγκλιτικῶν τὸ ως, καθὼς τὸ ἐναν-
τίον ἀνεδέξατο, ὅπου γε τὰ μὲν μεσαζόμενα ἀποβάλλει τὴν περισπω-
μένην, τὰ δὲ ἐν ἀρχῇ παραλαμβάνόμενα εἰ ἐπιδέχοιτο τὴν περισπωμένην,
πάντως τὴν αὐτὴν παραλαμβάνει, ὡς ἔχει τὸ ποῦ ἀπῆλθεν;
ἀπῆλθέ που, καὶ τὰ ἄνω προκείμενα. κάκεινο δὲ προσθήσομεν, ὡς
καὶ ὁ ἰσοδυναμῶν αὐτῷ δή, κἂν ὑπὸ ποιητικῆς ἀδείας ἐν ἀρχῇ παρα-
λαμβάνηται, οὐ μετατίθεται τοῦ τόνου,

δὴ τότε μητιόωντο (Μ 17)

τὸ γὰρ αὐτὸ τῷ τότε δή. ἦν οὖν, φησί, πλεονασμὸς τοῦ η ἐν τῷ
τίη, ὧ λόγῳ καὶ τὸ λεγοίη, φεροίη πλεονάζουσι τῷ η, καὶ ὡς ἀπὸ
τοῦ ἐγών τὸ ἐγώνη παρὰ Ταραντίνοις, καὶ ἐν μέσῃ λέξει τὸ πολεμῆια,
πολιήτης, μυθιήτης, καὶ ἐν ἀρχῇ τὸ ἡβαιόν. καὶ ἦν συγκαταθέσθαι
256 τάνδρι, εἰ μὴ τὸ ἀπ' αὐτοῦ ἀναφορικῶς παραλαμβάνόμενον, λέγω τὸ
ὅτι ἦ, πρὸς πάντων συμφώνως ἀνεγνώσθη ἐν ὀξείᾳ τάσει τοῦ ο. ὅπερ

οὐκ ἂν παρείπετο, εἰ ἔν μέρος λόγου ἦν τὸ τί ἦ.

Καὶ περὶ ἐκείνου δὲ διαληπτέον, εἰ ἔν τῷ

ἦ δὴ πολλὸν ἀποικομένου Ὀδυσῆος (α 253)

τοῖς τε παραπλησίοις πλεονασμός ἐστι τοῦ η, καθὼς τισιν ἔδοξεν, οἷς
καὶ παρείπετο τὸ ἐγκλίνειν τὴν συλλαβὴν, ᾧ λόγῳ καὶ ὁ μὲν ἔν τῷ
ἡμὲν πλεονάσας τῷ η, καὶ ὁ δὲ ἔν τῷ ἡδέ καὶ ἔτι ἰδέ,

ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμησιν (Ξ 165).

Ἔστιν εἰπεῖν, ὡς ἐπὶ τῶν προκειμένων συνδέσμων ἡ γραφὴ τοῦ η ἢ
τοῦ ι οὐχ ὑπηγόρευε συνδεσμικὴν θέσιν παράλληλον. οὔτε γὰρ ποτε ὁ
ἦ σύνδεσμος συμπλεκτικός, οὔτε τὸ ι. ἐνθεν οὖν συλλαβαί, καὶ εἰ
συλλαβαί, πλεονασμοί. ἔφαμεν δὲ καὶ ἔν τῷ περὶ αὐτῶν, ὡς οὐκ
ἄλογος ἐγένετο ὁ πλεονασμός, ἐπὶ μέντοι τοῦ

ἦ δὴ πολλὸν ἀποικομένου Ὀδυσῆος (α 253)

ὑπήντα καὶ γραφὴ συνδεσμικὴ τοῦ παραπληρωματικοῦ καὶ ἀνάλογος
θέσις, ὡς εἰ καὶ κατ' ἰδίαν ἐλέγετο

ἦ μάλα δὴ τέθνηκεν (Σ 12).

ἀλλὰ μὴν τὸ ἐπάλληλον ὅμοιον καθεστηκὸς ἔν τῷ

ἦτοι μὲν Μενέλαος (Γ 213),

ὅτι γὰρ παρεγένετο,

καὶ τε χαλιφρονέοντα (ψ 13).

Οὐδὲ ἐκεῖνο δὲ ὑγιές, καθότι τινὲς πάλιν ὑπέλαβον, ἕνα εἶναι τὸν

δὴ καὶ τὸν ἦ, ὡς εἰ καὶ τὸ μία ἀφαιρεθέντος τοῦ μ ἔν τῷ ἴα, ἢ τὸ
γαῖα ἔν τῷ αἶα. — πρῶτον τί οὐ μᾶλλον ὁ δὴ πεπλεόνακε τῷ δ;

— ἀλλ' ἴσως τις φήσῃε ταῦτα καὶ πλεονάζειν καὶ λείπειν σύμφωνα,
ὅπου γέ φαμεν τὴν ἰωκάς διωκάς εἶναι, καὶ τὴν ἄχερδον ἄχερον οὔσαν,
καὶ παρὰ τὸ ὕω ὕδωρ. καὶ ἔνεκα τούτου οὔτε ὁ δὴ οὔτε ὁ ἦ. —

ἐκεῖνό τε σαφέστατόν ἐστιν, ὡς τὰ ἀφαιρεθέντα συμφώνου ἢ καὶ προσ-
λαβόντα σύμφωνα τύπου μὴ ἀντικειμένου ὁμότονά ἐστιν. οὔτε οὖν ὁ
δὴ ἦ ἐγένετο, οὔτε κατὰ πρόσθεσιν τοῦ δ ὁ ἦ δὴ, καθὸ ὁ μὲν περι-
257 σπᾶται, ὃ δὲ ὀξύνεται. φησὶ δὲ καὶ ὁ Τρύφων (p. 44 Velsen) ὡς τὰ
ἐν πάθει γινόμενα οὐδέποτε παράλληλα τίθεται τοῖς ὀλοκλήροις, γαῖα
αἶα, μία ἴα, σὺς ὕς, καὶ κατὰ τοῦτο οὖν τὸ

ἦ δὴ πολλὸν ἀποικομένου Ὀδυσῆος (α 253)

οὐκ ἔν ἐπαλληλότητι ἔχει ἕνα σύνδεσμον τὸν δὴ. ὁ δὴ μόνως ἐπεκτεί-
νεται ἔν τῷ δῆτα.

Θῆν, ρά, νύ, πού. Εἴρηται ὡς ἰσοδυναμοῦσι τῷ δὴ, καὶ ὡς

μᾶλλον ποιητικοί. τῆς μέντοι συντάξεως διαφορὰν ἔχουσιν. ὁ μὲν γὰρ
δὴ καὶ ἦ καὶ αὐ ἀνέγκλιτοι, ὁ δὲ θῆν καὶ νύ καὶ ρά ἐγκλιτικοί.

εἴρηται δὲ καὶ περὶ τοῦ πού ὡς οὐκ εἶη σύνδεσμος, ἐπίρρημα δὲ παρέλκον.

Πέρ. Εἴρηται καὶ ὑπὲρ τούτου, ὡς ἐναντιωματικός ἐστι. διὸ καὶ τοῦτο προστιθέασι καὶ τὸ ἔμπης καὶ τὸ ὅμως. κατ' ἴσην γὰρ δύναμιν τὰ μόρια λαμβάνεται, ποιητικὸν μέντοι τὸ ἔμπης καὶ σύνηθες τὸ ὅμως. λαμβάνεται μέντοι τὸ ἔμπης καὶ ἐπὶ τοῦ ὁμοίως, ὡς ἐπὶ τοῦ ἔμπης μοι τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμοι (τ 37), ἔμπης ἐς γαϊάν τε καὶ οὐρανὸν ἴκετ' αὐτμή (Ξ 174).

Ουκουν. Ὁ οὐκουν καλεῖται πρὸς ἐνίων ἐπιλογιστικός, πρὸς δ' ἐτέρων ἀνακεφαλαιωτικός, καθὸ ἐπὶ τοῦ τέλους ἔχων τὴν περισπωμένην οὐ μακρὰν πέπτωκε τῶν καλουμένων συλλογιστικῶν. — ἔστι γε ἐπ' αὐτοῦ τοῦτο τηρῆσαι, ὡς ὅτε μὲν ἔχει τὴν οὐ ἀπόφασιν ἐγκειμένην καὶ κατὰ τὸ δηλούμενον, παραπληρωματικῶς κέχρηται τῷ οὐν· ὅτε δὲ τὸ οὐν ἔχει καὶ ἐν δηλουμένῳ, οὐκέτι τὴν οὐ ἀπόφασιν ἔχει. παρὰ μὲν οὐν τὴν ἐπικράτειαν τοῦ ἐπιρρήματος καὶ ἡ βαρεῖα κατὰ τέλος πίπτει (ἀπειράκις γὰρ τίθεται ἀντὶ τῆς οὐ ἀποφάσεως)· παρὰ δὲ τὴν τοῦ 258 συνδέσμου ἐπὶ τέλους ἴσχει τὸν δέοντα τόνον τοῦ συνδέσμου. καὶ ἔνεκά γε τοῦ τοιοῦτου σημειώσασθαι ἂν τις τὴν ἐπὶ τέλους βαρεῖαν. τὰ γὰρ μέρη τοῦ λόγου, ἐάν τε δηλοῖ ἐάν τε καὶ παρέλκη, τοῦ αὐτοῦ τόνου ἐστὶ παραστατικά. εἴπερ οὐν παρέλκεται ὁ οὐν σύνδεσμος μετὰ τῆς οὐ ἀποφάσεως παραλαμβανόμενος, οὐ δεόντως τὸν τόνον μετατίθησι. ταύτη γοῦν καὶ ἡ μὴ ἀπαγόρευσις, συνταττομένη τῷ οὐν καὶ δηλοῦσα ἀπαγόρευσιν, οὐδὲν ἐξαλλάσσει τοῦ τόνου. φαμὲν γὰρ οὕτως, μὴ οὐν παρέσται; καὶ ἐν προστάξει, μὴ οὐν γράφε, μὴ οὐν διαλέγου. καὶ τὸ τοιοῦτον πάλιν πρὸς τινῶν βαρύνεται. δῆλον δὲ ὡς εἰς ταῦτο περιστήσεται τὰ τοῦ τόνου. ῥητέον οὐν ὡς παράλογοι αἱ τοιαῦται προφοραί. δισσὸς οὐν ἐστὶν ὁ οὐν, περισπώμενος μὲν ἐν συλλογιστικῇ ἐκφορᾷ, ὀξυνόμενος δὲ ὅτε ἐστὶ παραπληρωματικός, καὶ δῆλον ὅτι καὶ τῶν ἐγκλιτικῶν, ἵνα καὶ ὁ τόνος τῆς ἀποφάσεως. καὶ ἐπὶ τοῦ ἀρα συνδέσμου, ὁμοιογράφου καθεστῶτος, τὸ δισσὸν ἐστὶν ἀναδέξασθαι τοῦ τόνου. ὅτε γὰρ ἐστὶν ἀπορηματικός ἢ κατ' ἐρώτησιν παραλαμβανόμενος, τότε καὶ ἐν ἐκτάσει ἐστὶ τὸ α· ὅτε μέντοι ἐπιφορητικός ἢ παραπληρωματικός, βραχὺ ἔχει τὸ α.